

Învățătorul

REVISTĂ

DE CULTURĂ, LUPTĂ PROFESIONALĂ ȘI INFORMAȚIUNI
A SINDICATULUI ÎNVĂȚĂTORILOR DIN JUDEȚUL DÂMBOVIȚA

Director, ATILA MAZILU

Secretar de redacție, N. CONSTANTIN—Fieni

Redacția și administrația: Sindicatul învățătorilor Târgoviște—Dâmbovița

SUMARUL:

Conducerea Școlii poporului și realizările la Dâmbovița	Ioan Costache
Este învățătorul un tehnician?	Petre Manolache
Concepția Sindicală și adaptarea tagmei	C-tin M. Scarlat
Pe acelaș drum, spre aceeaș țintă	I. Bălășescu
Situația „Școlii Poporului” în cadrul noului buget	
Neliniști	V. Ghiculescu
Incursiune în romanul românesc	Ion N. Alecu
E seară de April	V. Ghiculescu
Realizări în spiritul metodei globale	Const. Ursu
Resemnări	N. Buzdugan-Bolintin
Coordonate de activități creatoare	Gh. H. Danciu
Mai multă umanitate	N. Constantin—Fieni
Reformă socială, reformă spirituală (urmare)	Atila Mazilu
Informații, etc.	

COMITETUL DE REDACȚIE

- 1) ATILA MAZILU înv.
- 2) ION COSTACHE „
- 3) IOAN BUTĂROIU „
- 4) ION BĂLĂȘESCU „

BCU Cluj / Central University | Library Cluj

La revistă colaborează toți învățătorii din județul Dâmbovița și orice persoană dornică de a contribui la ridicarea și propagarea culturii.

Conducerea Școlii poporului și realizările la Dâmbovița

Noua orânduire școlară, înpusă de popor de/azul lor, și dunga dela pantaloni, pentru a arăta bună stare în care huzureau românașii noștri.

23 August 1944, pornită la lucru, a desmințit unele concepții vechi, împământente la noi și care așterneau crustă tradițională peste bunele intenții ale clasei muncitoare românești.

Această clasă, urgentă și desconsiderată în trecut, deslănțuindu-și energiile, a promovat în posturi de răspundere crucială în această țară, oameni care și-au legat definiții numele de epoca revoluționară a timpului nostru.

Pornii din popor, trăind anonim în popor, anonimi pentru pătura restrânsă conducătoare de după primul război mondial, dar strălucind în gândurile și dorințele stăpânite ale maselor, ce-și ghiceau abea desrobirea, ei s'au ridicat, odată investiți cu încrederea celor mulți,—prin propriile lor fapte, puse exclusiv în slujba binelui general.

S'a văzut după 23 August, minunea în care nu credea nimeni, ca oamenii lipsiți de blazoanele ce se acordau în trecut de cluburi politice—pentru merite electorale—să-și descopere nesecate izvoare de energie, de capacitate și mai ales fapt nou în istoria noastră politică,—nesecate izvoare de bună credință.

Unul din acești autentici reprezentanți ai poporului, care conduce cu cinste și demnitate destinele educației și culturii populare, este ministrul nostru D-l Ștefan Voltec.

Nu este în intenția mea de a ridica aci osanale leftine unui om, care nu le-a dorit nici o dată și nu-mi pot permite să murdăresc cu laude goale puternica personalitate a acestui fruntaș al politicii Românești.

Se obișnuia în trecut, pentru gâdilarea vanităților puternicilor zilei să se cădeintzeze fum de tămâie, arătându-se cu lux de amănunte—ce a promis că face dar nu a făcut nici o dată—și mai ales câtă dragoste pentru popor arată proepinentul la ordinea zilei, mângâindu-și cu o mână burta respectabilă de atâta milă strânsă pentru bietul popor, și cu alta chella, răsărită dintr'o îngrămădire de prea multă presupusă infeligență.

Amintim mai ales clișeele, în uniforme și fărș, cu diagonale sau lanțuri de aur, cu altitudinî musoliniane și cu escorte de ciraci, stăpânii destinelor, care dela diavol au purces evidențind în toate chipurile și ocaziile—pentru a vedea strălnăitatea rozul din obra-

Și jandarmii erau chipeși.—Ei aveau rolul să păzească ca nu cumva vreun biet țaran, sătul de atâta bună stare, să strige, că s-a săturat de atâta fericire.

Norocul nostru că vremurile s'au schimbat.

Suntem datorii și noi—să ne facem cunoscut oamenn—care bine merită dela popor și patrie,—dar o facem în alt mod.—O facem arătând că s'a înfăptuit, lucruri pipăibile și oricui la îndemână pentru verificare.

Atât și nimic mai mult.—Concluziunile le va trage fiecare, după cum îl tale capul.

Dar, sunt sigur, că din înșiruirea de înfăptuiri pe terenul educației și culturii—în jud. Dâmbovița—răsare cu putere conturul personalității puternice a Ministrului nostru, Ștefan Voltec, mereu în actualitate, permanent în mijlocul celui mai însemnat compartiment de viață a unui stat, educația și cultură, sector care pregătește și comandă pentru veacuri viitorul țării: „socialismul“.

Dela 23 August 1944, până astăzi, după un război nenorocit care a secătuit țara de toate resursele și după ani grei de secetă, luptăm cu o stare de spirit retrogradă care încă pune piedici bunelor intenții, s'a realizat în jud. Dâmbovița.

S'au înființat în județ 4 școli primare noi în satele: Cobla-Bliđari,—Ludești-Rudari,—Pătrocata Pollogent-Deal și Glâmbocata-Cotul Malului.

24 Gimnaziul Unice, majoritatea încadrate cu învățători.

Au funcționat în județ, în 1945/1946—277 școli de alfabetizare,—iar 1946/1947, 193 școli de alfabetizare.

S'au înființat, în județ, 107 posturi de învățători, maeștrii și agronomi, au fost numiți 48 învățători titulari în ultimul an.

S'au transferat în 1945/1946 și 1947,—290 învățători.

Au funcționat în posturi libere și în locul celor în concediu 160 învățători suplimentari cu diplomă de capacitate sau cu studii aprofundate.

Pentru îmbunătățirea și adaptarea nouilor metode de învățământ s'au înființat în județ 26 clase de experimentare, repartizate astfel:

16 clase în care se experimentează după abecedarul M. Bictulescu.

8 clase în care se experimentează după abecedarul Cleo. Teodorescu.

2 clase în care se experimentează după abecedarul Fl. Bagdazar.

— S'a construit una cancelarie la șc. din Bum-buta—și una sală de clasă la șc. din Cristeasca—Ungureni.

— Este în curs de construcție, monumentala școală Nr. 1 din Găești și școala din Colacu.

— S'au făcut reparații radicale la un număr de 8 școli din județ.

— Pentru studierea noilor curente de învățământ, pentru o mai bună îndrumare a școalelor primare, a luat ființă și funcționează din 1945 Consiliul Pedagogic al Județului în care au intrat cei mai cu experiență și cu pregătire învățători.

— Pentru înlăturarea vechilului sistem educativ de apreciere al elevilor sub raportul fizic și sufletesc, s'a introdus caetul de observație și fișa școlară, mijloc ideal pentru cercetarea individualității copilului.

— Instituțiile învățătorești au primit sprijin și în-bold pentru o mai folositoare activitate obștească.

Astfel, învățătorii din Dâmbovița se pot mândri cu cele 3 instituții economice: Banca învățătorilor, cooperativa „Solidaritatea” și cooperativa de librărie „Armonia”.

Organizarea lor s'a modificat în spiritul marilor structuri sociale din țară.

Sindicatul învățătorilor este o realitate vie și puternică, care, păcate omenеști—strănește invide și pismă.

— Soc. „Școala Nouă”—pentru pregătirea învățătorilor cu noile curente și reforme școlare trăiește din plin o activitate demnă de laudă.

— La Târgoviște a luat ființă Corul învățătorilor, în pregătire. Revista „Invățătorul” organul nostru profesional, apare regulat din dorința învățătorilor de a arăta că deși copleșiți de griji materiale nu pierd din vedere, că hrana spirituală nu trebuie lăsată pe al 2-lea plan.

— Sprijin larg în activitatea C. A. R. S. U-lui și Crucea Roșie.

— Inspectoratul Școlar organizat și condus în larg spirit democrațic, asigură o normală funcționare administrativă și de îndrumare și verificare.

Iată așa dar un lung răboj de inițiative puse în practică și cu rezultate uluitoare care dovedesc că în acest compartiment de viață, revoluția este în marș.

Indrumarea, indemnurile și ajutorul au venit de sus dela mintea clar văzătoare și dragostea Ministrului.

Sprijinul total, a fost asigurat, de înaltul guvern al țării,—iar munca pe teren, realizarea a fost posibilă datorită înțelegerii nemărginite a colegilor învăță-

tori, care știu și simt că ei au fost crescuți, pregătiți pentru trudnica sforțare spre mai bine a poporului.

Nici o dată învățătorii nu vor evada delângă grija permanentă de a fi îndrumători de generații.

Este atât de imens rolul lor, încât este justificată ura unora și nedumerirea altora, că regimul democratic le acordă atâta încredere.

Vremurile sunt grele. Tot ce se poate face pentru învățători—se face.—Suntem siguri, însă de un lucru: că atâta timp cât d-l Ministru Ștefan Voltec va conduce școala, acesta nu are decât de câștigat.

Învățătorii sunt conștienți de aceasta—cu mici excepții, căci pădurea e cam mare și are uscături, care cred, că vor mai putea înverzi vreodată.

Nu putem trece cu vederea, un alt aspect al problemei, acela că Ministrul nostru știe să-și aleagă co-laboratorii.

Primul a fost d-l Petre Mironescu-Mera, care deși schimbă al treilea Minister—în care a avut posturi capitale de conducere, rămâne mereu, al învățătorilor.

Este învățător, și învățător rămâne, în Vrancea, căci nici măcar nu s'a transferat în capitală.

Este d-l Cazan, Secretarul General al Ministerului, inv. cu traince afinități față de clasa învățătorilor și cu autoritate de necontestat.

Este d-l Marius Bucătură—Directorul General în învățământul primar, animat de cele mai însuflețite gânduri pentru școală și slujitorii ei.

Echipa aceasta este cunoscută larg de învățători. Ei știu la ce se pot aștepta dela ea.

Deaceia, noi învățătorii,—având la îndemână acest mijloc minunat de difuzare,—revista „Invățătorul” aducem un modest omagiu conducătorilor școalei primare Românești, asigurarea că chiar dacă greșim uneori, noi nu ne-am uitat misiunea—că nu vom dezerta dela munca de îndeplinire a postulatelor, impuse de vreme, în câmpul muncii școlare.

Că vom sluji regimul pentru că s'a dovedit școalei bun părinte și că vom îndrepta sau elimina pe cei care trag adevărurile la fund.

Că grija noastră nu este alta decât de a merita dragostea celor mulți, și încrederea celor de sus. Apoi în aceste gânduri, la sfârșitul celui de al 3-lea an de activitate a școalei sub regim nou popular, stăruiți în a crede că mergem cu pași repezi spre înfăptuirea celui mai scump vis al nostru.

„Lumină pețru tot poporul”

IOAN COSTACHE.

Este învățătorul un tehnician ?

Datorită rostului social și activității multiple desfășurate de învățător s'a dat prilej de a se scri pagini nenumărate pline de laude la adresa acestui idealist, care imitând mai mult sau mai puțin figurile cunoscute ale marilor pedagogi, s'a pus în slujba poporului. Pionii educației au renunțat la averile personale, au neglijat familiile, și-au riscat poate sănătatea și mulți s'au pus în serviciul umanității.

Pentru a fi tolositor educației, se cere pedagogului să-și aibă asigurată existența. Principii, conști sau capi de state au încredințat educația fiilor lor specialiștilor, însă li se da totul la dispoziție.

Se vede prin urmare că educația se încredințează unor specialiști, care nu îndeplinesc o funcție oarecare, ci trebuie să formeze virtuți și personalități. Educația este o artă, însă spre deosebire de altele, lucrează cu viața pentru viață. Se preconiza din vechime individualitatea însă statele urmăreau uniformizarea cetățenilor în scopurile lor politice, militarism, cavalerism sau creștinism. Sub criteriul acela, apar școlile, programele, metodele de predare și pregătirea educatorilor.

Pedagogii credeau în atot puternicia metodei și mai puțin în dibăcia educatorului. „Metoda este sufletul educației. O metodă bună, poate da rezultate strălucite, chiar cu elevi slabi pregătiți”. (Comenius).

Pedagogia contemporană, are în vedere societatea, în care se naște și dezvoltă copilul, însă cere a i se cunoaște individualitatea tocmai spre a fi pus în serviciul societății după înclinările sale.

Cine va cunoaște aceste particularități, dacă nu învățătorul? El trebuie să cunoască societatea, însă cu deosebire, copilăria în general și special particular.

Intocmai tehnicianului care cunoaște caracteristica materialului ce are de transformat, se cere și învățătorului a cunoaște copilul.

Tehnicianului, indiferent din ce domeniu al activității, i se pune în față scopul bine determinat dar și materialul necesar și special care trebuie neapărat procurat.

Învățătorului i se încredințează însă copilul așa cum este și nu poate fi înlocuit. Învățătorul s'a pregătit în specialitatea sa în genere, dar nu poate găsi copilul după cerințele sale. El trebuie să formeze pe copil în raport cu societatea și cu dinamismul lui. Copilul este evolutiv și asemănător unei ape curgătoare este viața în principiu.

Marele pedagog Decroly a spus :

„Trebuie să urmărim o altă cale, să studiem sistematic copilul, să surprindem mecanismele, prin care aceste noțiuni pătrund în el, să descoperim dificultățile pe care le încearcă, să căutăm cauzele și să încercăm remediile pe care le opunem”.

Numai această frază denotă că învățătorul este un specialist, care are vast domeniu de cercetare.

Nu mai poate apare ca un funcționar oarecare. Corpul omului, în mod normal, este asemănător la toate rasele. Simptomele boalelor apar în acelaș fel, de ce nu se fac rețete în genere? Nu toate organismele suportă la fel și atunci este nevoie de consult și prescripția medicului.

Asemenea este și cu copilul. Nu toți copiii sunt la fel. Nici puterile fizice și nici cele psihice, pe care nu le cunosc părinții sau altcineva, decât învățătorul.

Un copil este curajos, altul timid, bun povestitor, talentat la desen sau bun muzicant. Fiecărui trebuie să-i răspundă învățătorul.

„De cum a intrat copilul în clasă, uneori speriat de orânduirea și curățenia, cu care nu e prea deprins, tremură de sfială. E în altă lume. Trebuie să-i pătrunzi starea de spirit și să te iai cu el, ca o mamă deocomdată, spre a-l aduce la nivelul dorit, ca să te poată înțelege, să urmărească și să folosească ceea ce vrei să-l înveți” (I. Simionescu).

Un practician, având memorie și voință, indiferent de pregătirea lui profesională, citind o metodică, va instrui lecții cu copiii fără a ajunge la vreun rezultat.

Nu cunoaște nivelul clasei și nici pe fiecare copil în parte. Fiecărui trebuie să-i răs-

pundă conform cerințelor și oricâtă pregătire ar avea, nu reușește, întrebându-se o metodă uniformă.

Negăsind pe copilul uniform, este bine știut că nu poate rămâne nici metoda fixă.

Metodele de predare au evoluat în pas cu știința și cu cerințele sociale, așa că în orice ramură de activitate se găsește învățătorul, îndeplinind o misiune oarecare, pe care oricine ar putea să o ocupe, este funcționar. La clasă însă avem de văzut un specialist, care cercetează și caută să dea fiecărui copil posibilitate de activitate, în raport cu individualitatea lui.

Mulți cred că activitatea unui învățător constă în a-l învăța pe copil să scrie și să citească, dar pușini își pun uneori întrebarea, cum reușește.

„Nu metoda riguroasă știută, după treptele formale și regulile ușor de stabilit teoretic, poate duce la bun rezultat final. Importantă e ingeniozitatea învățătorului, de a adapta regulile învățate pe de rost, care nu pot să ră-

mână în cușca îngustă, în care are a se mișca, la materialul care-l are la îndemână”. (I. Simionescu).

S'a dat prilej învățătorului să-și arate tehnica, odată cu părăsirea treptelor herbartiene.

Au fost mulți și poate mai sunt care cred în atotputernicia unei metode, însă rezultatele experienței au dovedit că învățătorul este specialist. El poate fi asemănat unui grădinar care-și plantează în așa fel în straturi legumele, ca fiecareia să-i priască pământul și să rodească. Lui i se datorește în primul rând rezultatul și mai puțin pământului.

Ori care ar fi metoda în învățământ, implică o orientare știindu-se că: „Un schiop care merge drept, ajunge înaintea celui care aleargă dar rătăcește” (Bacon).

Era necesar a se cunoaște că învățătorului i s'a făcut dreptate încadrându-l ca specialist la salarizare și nicidecum favor.

Inv. PETRE MANOLACHE.

CONCEPȚIA SINDICALĂ ȘI ADAPTAREA TAGMEI

Idealul nostru, fiind idealul poporului și al umanității cu el trebuie să ne identificăm și să-l apărăm.

Există concepții în toate domeniile de activitate și, nu se putea ca, tocmai această concepție sindicală, atât de necesară în adjudicarea valorilor și a lucrurilor, care aparțin mai mult colectivității, decât omului în sine, să rămână neclarificată.

Există însă și o sinceritate a acestei concepții—mai pre sus de toate—a cărei valoare morală ne impresionează și ne face vrând, ne vrând, să ne atașăm obiectului ei constructiv.

În virtutea raportului dintre faptă și idee, în concepția sindicală din statul construit, pe sinceritatea forțelor noastre active și disciplinate, meritul nostru de oameni și de intelectuali constructivi de valori morale, este confirmarea în fapt a necesității creării acestei atmosfere sindicale, favorabilă bunului mers al școlii și a vieții noastre de stat.

Tagma noastră dăscălească, a dat dova-

dă întotdeauna de mare înțelegere, a problemelor noi create—in decursul timpului—cu condiția ca, fenomenul simetric al gândirii sale filosofice, să fie în deplină concordanță, cu ideile de „libertate, fraternitate și dreptate, de care sunt animate popoarele mari și civilizate ale omenirii.

Și cum idealul nostru, este idealul convingerilor mărturisite, al solidarității profesionale, care tinde la salvarea binelui obștesc și al patriei, în angrenajul acestei concepții, trebuie să intrăm și noi.

Idealul nostru, fiind idealul poporului și al umanității, cu el trebuie să ne identificăm și să-l apărăm.

Fiind creatori și apărători ai bunurilor obștești, numai o desolidarizare a tagmei, o slăbire a rezistenței noastre de corp, ar putea fi prilej de interpretare a lucrurilor, invers, în defavorul nostru și al Patriei.

De aceea, pentru organizarea acestei rezistențe necesare bunului mers al treburilor statului, noi trebuie să avem planul și spiritul care s'o anime.

Vom acredita—prin urmare—pentru acest lucru, formula cea mai potrivită a timpului: Sindicalizarea, care nu înseamnă altceva decât gruparea tuturor elementelor ordonate în vederea apărării intereselor profesionale, a cimentării statului și ridicării în rândul popoarelor biruitoare, dărnice de pace, libertate și progres.

Acesta ar fi în câteva cuvinte rostul sindicatului și cum între învățător și sindicat nu există nici o prăpastie, adaptarea, în noul ritm al vremii, este indispensabilă.

Învățătorul și sindicatul sunt două noțiuni bine distincte, care, departe de a se exclude una pe alta, trebuie să se ajute și să se completeze.

Prima arată răbdare și abnegație, iar

cea de a doua, solidaritate și dreptate socială. Prima are o sferă puțin mai cuprinzătoare; cea de a doua, o sferă destul de mare.

Și una și alta se ajută reciproc, iar antagonismul dintre ele nu v'a dispărea, decât numai prin înțelegerea și armonia elementului component.

Sindicat, în adevăratul înțeles al cuvântului, nu înseamnă mijloc de parvenire sau de atingere a scopurilor meschine, cum de multe ori se crede; ci—menirea lui este alta.

El caută, ca prin sfera sa de activitate, să vie în ajutorul tuturor acelor care-i înțeleg menirea, și—tot odată, să vie în sprijinul Țării, care a fost crunt lovită de ultimul războiu necruțat și de rănilor lui, care cu greu se pot vindeca.....

Iată, prin urmare, de ce am stăruit cu tot dinadinsul, să explic prin câteva cuvinte, importanța sindicatului.

Înv. C-TIN M. SCARLAT
Glâmbocata—D-rița

PE ACELAȘ DRUM, SPRE ACEEAȘI ȚINTĂ

Titlul nu este nou. Problema a fost dezbătută. Lozincă este cunoscută: Unitate între muncitorimea manuală și intelectuală.

Este în deobște cunoscut, că muncitorul, procură valorile materiale, iar intelectualul, creatorul, produce valorile spirituale.

Munca stă în slujba omului, iar în slujba muncii stau cărțurarii, știința, cărțile, care-și deschide larg brațele către muncitorii noștri dornici de a cunoaște cât mai multe lucruri folositoare.

Munca este dată omului nu ca să-l îngreueze, ci ca să-l aducă mulțumire și liniște meritată din plin. Ea este sfântă atâta timp cât te bucuri de roadele și binefacerile ei.

Revine științei, intelectualului, sarcina de a înlesni munca și pe muncitor, de a înviora munca și a sprijini, pe producătorul valorilor materiale, ușurându-i povara și făcându-i viața mai rodnică.

Nu se poate munci fără știință. Lipsită de știință munca nu duce departe, dusă nechibzuit aduce istovire.

Alături de știință, alături de cărțurari, mergând mână'n mână, pas cu pas, alături de legile firei, prin această unitate, temelie de nedistrus, ajungem să formăm acele caractere tari, de care avem mare nevoie în ziua de azi, zi hotărâtoare în care să cimentăm un drum nou și solid, spre viitorul acestui popor.

Și cum vom putea realiza acest drum, această lume nouă, cu un ceas mai de vreme, decât printr'o firească unitate de gândire, de simțire și mal ales de luptă?

Cum vom putea construi o Românie prosperă și fericită, o democrație reală, decât înțelegându-ne, apreciindu-ne, sprijinindu-ne și mergând pe același drum?

Astăzi, și unii și alții mergem pe același drum.

Este limpede și categoric că în această țară, nu mai poate să existe o altă forță, o altă putere decât a muncitorimii, strâns legată și sprijinită de țărânilme și intelectualitatea progresistă.

Toate aceste forțe au un ideal comun, converg spre același țintă, spre același scop: spre o democrație reală.

Să fim înțeleși. Mergem cu toții spre același țintă, dar fiecare în coloana lui, cu armata lui, în care va duce lupta pentru același scop. Aceasta până când scopul va fi realizat, după care vom merge și acționa în aceeași coloană.

Am suferit destul. Jertfele nu au lipsit.

Am văzut, unde a' dus lipsa unității, și a solidarității cu cei ce muncesc.

Dela Horia, Cloșca și Crișan, până la Revoluția lui Tudor Vladimirescu și apoi, până la 1907, ca și în timpurile de față, s'au desprins porniri de jos în sus, spre îmbunătățirea celor mulți și nevoiași. Muncitorimea a fost prezentă. Atunci ca și azi fanaticii, unei credințe de izbăvire socială, muncitorii în ciuda clasei exploatoare nu-și încetinesc lupta de primenire și nici odată nu vor deprecia sau neglija sprijinul celeilalte muncitorimii din câmpul cărții. Dimpotrivă din greșelile trecutului său scoatem învățămintele, de care avem nevoie, pentru atingerea scopului.

Mai mult. Să luăm și din exemplele altora.

În U. R. S. S. această unitate a dat roadele pe care le vedem cu toții. Acolo s'a ridicat nivelul de viață. Fiecare popor vorbește în limba lui.

Fiecare se bucură de libertatea națională.

De aceea atunci când a fost vorba de apărarea patriei, au sărit toți ca unul.

Victoria strălucită în acest război a verificat a-cetcea. Nu-i de nevoie de alte comentarii.

Azi și la noi avem realizări însemnate în câmpul muncii. Munca și știința, muncitorul și intelectualul ne sunt aproape, ne sunt la îndemână.

Cu toții la un loc, alcătuiesc partea cea mai de seamă a poporulul nostru.

Este de datorita noastră să facem ca și una și alta să însemneze cea mai mare bucurie a multimilor eliberate. Barierele, piedicile de orice fel, trebuiesc frânte, înlăturate prin educație, prin progresul slujbei de o potrivă de către toți și mal ales pentru toți.

Munca nu mai trebuie exploatată, iar binefacerile și roadele muncii să fie un bun al celor ce muncesc.

I. BĂLAȘESCU.

SITUAȚIA „ȘCOALEI POPORULUI”

IN CADRULUI NOULUI BUGET

Cuvântul colegului deputat Petre Iosif, Casierul general al Uniunii Sindicatelor Învățătorilor, rostit de la tribuna Camerei în ziua de 30—IV—1947 cu ocazia discuției generale la votarea Bugetului Statului: (după notele stenografice ale Parlamentului).

D-l Aurel Potop, Vice Președinte: D-l Deputat Petre Iosif are cuvântul:

D-l Petre Iosif: Domnule Președinte, Domnilor Miniștri, Doamnelor și Domnilor Deputați, vă făgăduiesc că votul va fi scurt, pentru a nu răpi din timpul limitat pe care-l avem la discuția generală la Buget, cu chesitunt de amănunt.

Eu votu remarca numai anumite aspecte ale Bugetului General pe 1947—1948, în legătură cu care votu încerca să subliniez anumite lucruri și să sollicit înțesga bunăvoință și a D-vs., și a Onoratului Guvern în sprijinul lor.

Doamnelor și Domnilor Deputați, cercetând în linii generale Bugetul ce ni se prezintă spre votare, remarc în primul rând, că el este rezultatul străduințelor depuse de Guvern, de a da Țării un Buget echilibrat, care să însemneze un pas hotărâtor în lupta de înfrânare a speculei și saibilizare a prețurilor.

Aceasta este caracteristica esențială a actualului Buget.

Mai trebuie să recunosc greutățile întâmpinate și sforțările ce s'au făcut pentru a se limita cheltuelile Statului, la veniturile posibile în conjunctura economico-financiară de azi, care a atras comprimări dureroase de cheltueli.

Cercetând însă cifrele bugetului în cadrul plafonului fixat la venituri și cheltueli, mă văd silit să subliniez—lucru recunoscut dealfel și în Comisia Bugetară prin declarații autorizate, subliniate chiar și act în incintă—că în repariția sumelor față de nevoile prezente ale diferitelor sectoare ale vieții de Stat s'au strecurat și unele erori care în atmosfera grea de comprimări, pot stâneni și îngreuna și mai mult deslășurarea activității pe ministere.

Întrucât timpul limitat pe care-l avem nu ne îngăduie să examinăm Bugetul amănunțit și să reparăm cât mai just astfel de erori, propun ca ele să se corecteze în cursul aplicării Bugetului prin bunăvoința și largă înțelegere a Consiliului de Miniștri și a Domnului Ministru al Finanțelor cu ocazia diriguirii acordării creditelor.

Unul din sectoarele în care semnalez astfel de erori este acela al școalei populului.

Subliniez în deosebi această problemă, întrucât școala are menirea să scoată poporul din ignoranță, să stârpească analfabetismul, să asigure un minim de

pregătire, pentru viața tuturor cetățenilor fără deschi-zându-le prin cultură perspectivele unei vieți superioare.

Școala poporul este prin Constituție obligatorie și gratuită pentru toți cetățenii țării și ca urmare, Statul este dator să îngrijească de dotarea și întreținerea ei.

Asigurarea minimumului de cultură întregului popor este înscrisă și în Platforma Program, prin care Blocul Partidelor Democratice s'a obligat în fața țării, să acorde o atenție deosebită dezvoltării culturii naționale, în primul rând, prin „asigurarea învățământului primar gratuit și obligator și hotărâta acțiune împotriva neștiinței de carte”.

Dar, întrucât din motive de echilibru bugetar nu s'a putut obține ameliorarea situației materiale a școalei populului, iar criza economică actuală crează o situație din ce în ce mai dezastruasă și comprimarea cheltuelilor bugetului Statului nu trebuie să ducă până la desorganizarea unui sector de activitate ale cărei repercursiuni ar putea deveni incalculabile, sollicit toată bunăvoința guvernului pentru școala poporul.

Și fac aceasta, doamnelor și domnilor deputați—și nu găsesec cuvinte în sufletul meu să o subliniez mai stăruitor pentru că fiind învățător,—cunosc în adânc problema școalei populului prin proprie experiență și un simțământ de deosebită datorie imi impune să ridic această problemă, mai ales acum cu ocazia votării bugetului.

Voci de pe băncile P. N. L.: O cunoaștem și noi.

D-l Petre Iosif: Sunt convins, Doamnelor și Domnilor Deputați că și D-vs., o cunoașteți și tocmai de aceea cred că sunt în asentimentul D-vs., pentru a o sublinia împreună și a o susține cu toată căldura.

O altă recomandare, pe care o fac călduros, cu acest prilej, Consiliului de Miniștri, se referă la art. 55 din Legea Bugetară, relativ la reducerea de personal, în aplicarea căruia rog să se atibă în vedere Ministerele care n'ar putea suporta o reducere de personal în anumite sectoare, fără să fie puse în imposibilitatea de a-și îndeplini misiunea pe care o au.

Între aceste ministere, Doamnelor și Domnilor Deputați, este și Ministerul Educației Naționale care se situează printre acelea, care contribuie fundamental la democratizarea țării, căci lucrează la ridicarea poporul prin școală, formând cadrele adevăratel democrații populare și se poate adăuga, cred, la numărătoarea ministerelor de bază pentru democratizarea țării, făcându astănoapte de un domn deputat în Comisiunea Financiară, unde preciza că ele ar fi cam acestea: Ministerul de Interne, Ministerul Industriei și Comerțului și Ministerul Agriculturii.

În să se la aci că Ministerul Educației Naționale, prin întreaga sa activitate se numără printre primele ministere, care stau la baza democratizării țării.

Și deaceia, cer stăruitor, Onor. Guvern, ca la reducerile de personal să se acorde toată atenția nevoilor structurale ale școlii poporului, evitând reducerile de personal, care ar contribui dezastruos la desorganizarea ei, iar în ceea ce privește reducerile în genere de personal, prevăzute de art. 55, rog Onor. Consiliul de Miniștri să avizeze la cele mai juste și mai obiective criterii, spre a se evita nedreptățile ce s'ar putea crea și a se evita îngroșarea rândurilor suferințelor, în aceste clipe grele.

În ceea ce privește marea problemă a școlii poporului, care așteaptă dela Guvern și dela noi ca reprezentanți ai națiunii, o cât mai grabnică deslegare, o voiu desbata pe larg și o voiu pune în adevărata lumină,—cu date precise,—în interpelarea ce am a-

nunțat-o în acest scop, prin comunicarea pe care am făcut-o în ședința Camerei din 13 Martie 1947, relativ la întreprinderea materială a școlii poporului.

Doamnelor și Domnilor Deputați, urmărind să zăgăzum inflația prin Bugetul ce-l vom vota, deschidem perspectivele redrecării economico-financiare. Astgurrând cu orice sacrificii funcționarea școlii poporului și evitând orice măsură, care ar duce la desorganizarea ei, punem o temelnică piatră de temelie la refacerea țării, la consolidarea regimului democrat, la ridicarea maselor populare prin binefacerile culturii.

În lumina acestor sincere și obiective considerațiuni, solicit cu prilejul votării bugetului atât ca deputat cât și ca reprezentant al Uniunii Sindicatelor de Invățători din România, întreaga atenție pentru școala poporului atât din partea Onor. Guvern, cât și din partea D-vs., a reprezentanților națiunii. (aplauze).

Inv. Iancu Milea și Ion Costache

CUNOASTEREA SCOLARILOR

Lucrarea distinșilor colegi Iancu Milea și Ion Costache „Cunoașterea școlarii”, apare la timpul oportun.

Această lucrare, după cum arată autorii în explicațiunea dată în subtitlu: *Studiul individualității rezultat din cercetările făcute în clasa de învățător este menită să pună la dispoziția fiecărui dascăl, mijloacele pentru aplicarea în mod practic, a tuturor cunoștințelor, căpătate în anii de trudă, ce inoblează mintea, dar care au rămas ca niște ornamente, fără a fi folosite.*

Lucrarea va sta în mâna dascălului, ca bisturiul în mâna doctorului, care cunoaște bine rana și se așează numai la operație.

Socotesc că este unica în acest gen, nu prin ideile ce le expune, ci prin aplicația practică și prin geneza ei.

Lucrarea este împărțită în trei părți:

- 1) Măsurători antropometrice (bareme—diagrame).
- 2) Cercetarea analitică a facultăților sufletești (bareme, diagrame, grafice).
- 3) Cercetarea sintetică a inteligenței (scara metrică).

Întreaga expunere este rezultatul îndelungatelor cercetări făcute de autori asupra elevilor, nu o sistematizare sau o copie a ideilor emantate dela alți cercetători.

Pedagogia românească câștigă prin lucrarea colegilor Iancu Milea și Ion Costache încă o cheie, pentru deslegarea marelui probleme, care ocupă azi toată omenirea, educația copilului în raport cu individualitatea sa, fără a-l forța și fără a face din școală o temniță, ci adevărat „Ludus” joc, cum a fost numirea adevărată a școlii.

Această neprețuită lucrare trebuie să însoțească pe învățător, atât la intrare, cât și la eșirea din școală, întocmai cum molifetnicul însoțește pe preot.

A. M.

NELINIȘTI

Noapte de neliniști
 Și de frământare.
 M'am oprit în miriști,
 Singur pe cărare,
 Să adast o clipă
 O vreme și pe mine.
 Atâta risipă
 De dor și de bine,
 Sete de lumină,
 Cântec și 'ntristare,
 Drum fără odihnă,
 Dor și frământare,
 Nădejdi ne'nplinite,
 Cari doar mai scurmă
 Gânduri chinuite,
 Au rămas în urmă.

Ce frumos e cerul!
 Sprijinit pe stele.
 Stăruie misterul
 Dincolo de ele,
 Fără deslegare.
 Spațiul se'ntinde
 O albastră mare
 Timpul îl cuprinde
 Într'o nemișcare
 Senină și rece.
 De când o fi oare?
 Stă pe loc sau trece?
 Cine poart' să știe,
 S'au cine-o să'ncerce
 Drum în veșnicie,
 Pentru deslegare.
 Omul? palpăire
 Nebăgată 'n seamă
 De nemărginire.

 Singur fără teamă
 Prin nămeți de sgură
 Mi-am croit cărare . . .

Un calic ce 'ndură
 Sete pe pripoare
 Și se ia la trântă
 Cu nemernicia.
 Un calic ce 'nfruntă
 Aspru, sărăcia—
 Și la car înfiară
 Gânduri răsvărite.
 N'am luat în seamă
 Ape potolite
 Și-am suit într'una
 Răsucind destinul,
 Tâmpilele cu luna,
 Ochii cu seninul,
 Am căutat spre piscuri
 Oază de odihnă,
 Ea să bea din ciuturi
 Cerul. Să-mi astâmpăr
 Setea de lumină,
 Ce n'am vrut s'o cumpăr
 Din vremelnicie.
 Și-am ajuns.. Pustie
 Culmea se întinde
 Până'n depărtare...
 Teama mă cuprinde —
 Și privesc în zare
 Drumul, cum coboară.
 Tâmpilele-s zăpadă.
 Anii 'ncep să moară
 Și din braț să-mi cadă
 Oreascuri de iubire.
 Năzuință deșartă
 Pe care 'n suire
 Ca 'ntr'o veche carte,
 Le-am citit amarul
 Și le-am dus cu mine,
 Să zidesc altarul
 Zilelor senine,
 Pentru totdeauna,
 Pentru niciodată.

E târziu și luna,
 De soare 'mbătută,
 Trece la culcare —

.. ..
 Ziua se 'nfrică
 Din nimic în zare.
 Nimeni pe cărare
 Nu mai ostenește.
 Imi adun în pripă
 'n gânduri chinuite,
 O stranie iubire,
 Ce mă urmărește
 Poate cea din urmă.
 Prind într'o privire
 Drumul care scurmă
 O vreme ce nu știe
 Cîin și osteneală.
 Tintuit de glie,
 Prins de oboseală,
 Lutul mai coboară
 'n timp. Cât? Nu se știe.
 Fugardă comoară.
 Viața îl tîmbie
 Pentru-o sărutare,
 Petru vămuire,
 Pentru... Cine știe?

.. .. .
 Neliniști amare
 Oreascuri de iubire
 Stropi de bucurie
 Aruncate 'n mare.

V. Ghiculescu

INCURSIUNE IN ROMANUL ROMÂNESC

Această literatură obiectivă, ce dă impresiunea de viață autentică, ce are o rustică și caldă senzualitate, are în general ca mlez o dragoste, în jurul căreia autorul împletește trandafirii și spini ce momesc și înțeapă sufletele târate în vârtejul pasiunii, prinse în angrenajul sentimentelor. În jurul unei dragoste, romanul înclagă toată istoria unei epoci, toată viața unei societăți și toate tendințele unei generații. Cefind un roman creație, împărtășim cu el, toate visele încreștate noastre idealiste, toată confidența nădejdilor și deznădejdilor, din toate epocile vieții.

Căci cine nu și-a legănat visurile adolescenței, în conacul lui Dulliu Zanfrescu din „Viața la Țară”, împletind la un loc cu viața Comăneștenilor, perspective și orizonturi, estompate ca un apus de soare blând, pe cadrul unui viitor visat?

Și cine n'a trăit în gând o clipă viața Comăneștenilor legași de pământ cu patimă, trăind o viață patriarhală, în căldura potolită a familiei, având totuși dragostea de țară și iubirea de aproapele?

Opera lui Dulliu Zanfrescu a plămădit în sufletele noastre de adolescenți, năzuințe generoase, a frământat sințăminte și patimi domolite, împingând mințea până la propuneri și făgădueli de înfruptare reală a eroilor lui.

Și cine n'a petrecut la „Medeleni”, cu Ionel Teodoreanu clipe de adevărată curățenie sufletească, într-o descătușare de tot ce este realitate, ridicându-se în înalt, pe culmile adevăratei visari, unde gândul te transformă, când într-o Olgușă cuminte și frumoasă, când într'un om liniștit și pururea zămbitor, plin de afecțiune și tainică iubire către familie?

Acest mănunchi al metaforei românești îți țărăște imaginația între trecut și prezent, între nucii bătrâni și casa plină de lumină și fericire din „Medeleni” și între „Crăciunul din Silveștri”, în care apar copii, jocuri și atmosferă de veche Moldovă, încadrând chipul blând al Manuelii Călugăru și al Anișoarei Nemțeanu, cu păr roșcat cu trupul splendid și pasionat, cu mințea ei lucidă și rece și cu viața din care vine și în care rămâne cu o jărănească îndărătnicie. Ionel Teodoreanu, este nepuizabil în crearea de eroi fineri, pe care îi înbracă pururea într-o nouă floră a metaforei, în care mănutește coarde așa de subțiri, ca acelea ale sufletului pururea în vibrație.

Și cine nu și-a curățit sufletul în „Purgătorul” lui Corneliu Moldoveanu, trăind alături cu Mircea Tresitan, clipe de emancipare sufletească, ridicată pe culmi nebănuite, într-o luptă pururea cu societatea neînțelegătoare, căzând cu el într-o toropeală a deznădejdii, în care și-a curățit sufletul pentru o viață fericită, găsită în sufletul înțelegător, în iubirea caldă și pătimasă a Martei, în care și-a topit întregul trecut

de sbuctum și deznădejde sufletească? Corneliu Moldoveanu, prin puterea lui de creație, ține conținutul prezent în fața cititorului, pe Mircea Tresitan, omul ascensivului intelectual, dar și a sufletului curat pururea înclinat spre visare și contemplare a tot ce e frumos și pe Sanda Rareș, femeia credincioasă căniclei, dar cu toată dragostea și cu tot gândul către omul care ar fi putut-o face fericită. „Purgătorul” este romanul în care ființa se contopește cu acela a eroilor, trăind cu ei clipe de deznădejde și fericire.

Liviu Rebreanu ne introduce în marea epopee, cea mai reușită creație românească în acest gen și în care autorul s'a dovedit până acum fără egal în literatura socială; Ion. După acela ne trece prin „Pădurea Spânzurașilor”, unde printr-o analiză psihologică ce sparge cadrele sociale, ne împinge în evenimentele extraordinare ale războiului și de aci ne trimete la „Adam și Eva”, romanul ce conține fragmente umitoare de psihologie a sadismului, unde te copleşte crunt sentimentele trecutului; pentru ca apoi să te vâre vrând nevrând în vârtejul amețitor al „Ciulendrei”, din care scapi cu impresia netă a unei compătimitri a eroilor și regreti că viața nu le-a dăruit toată fericirea pentru care erau făcuți. „Eroii lui Liviu Rebreanu sunt încărcăți cu sentimente vijelioase, dar care nu dezmint realitatea”. De aci, opera sa care aproape egalează pe acela care a făcut epocă „Ion”, „Răscoala”, — „În înclăștrile căreia întrezărești toată năzuința jăranului nostru emancipat prin idelle apusului și a îndărătniciei boerilor pe moștile cărora erau robi, de a ceda pământul moștenit din moși strămoși. Răscoala, este un tablou de rară intuiție și adâncă cunoaștere a păturei jărănești, precum și a slăpăniților boieri și care înclăștriază starea de spirit înalte de război. Căci trebuie să știm că, deși acest roman a ieșit la iveală lărzit, el a fost conceput de autor de acum 40 ani.

Războaiele au adus lupte grozave nu numai pe câmpul de luptă, ci și în sufletul multor luptători. Frământări groznice au avut loc în sufletul acelor pe care războiul l-a surprins angrenași cu toată ființa lor în vre'o dragoste, dragoste care l-a aruncat, chiar dacă au învins dușmanul, în brațele morții.

„Ultima noapte de dragoste și prima zi de război” a lui Camil Petrescu, ne dă scene de luptă titanice între dragostea pentru femele și iubirea de partid, în care ultima învinge spre izbânda nației. Războaiele au fost un întineric din care luptătorii au ieșit dibuind lumina blândă a soarelui liberator, dar și un întineric continu pentru acei care au luptat pe două fronturi; adică pe un front real și care avea ca țintă dușmanul și pe un front lăuntric, sufletesc și care avea ca țintă, potolirea sentimentelor ce le

îndruma gândul către casă. Acesta este miezul operei lui Cezar Petrescu în romanul „Întunecare”. Cezar Petrescu descrie în acest roman, cu neîntrecută putere de analiză, grozăvia războtului, în care plutea ca în vis Radu, cu sufletul și gândul la ființa iubită, însă cu toată puterea în slujba patriei.—Și apoi deznodământul acestei cărți este peste puterile cititorului, care rămâne copleșit de groznicia războtului și de tragicul sfârșit a lui Radu.

Iată-l și pe „1907”, preludiu, un Mane, Techel, Fares, de amenințare pentru asupritorii trudnicilor pământului, o manifestare a gândului acestora prin „Noi vrem pământ” și în sfârșit pământul pentru mormânt, obținut dela pătura jefuitoare care suga nesătulă bunurile pământului îngrășate cu sudoarea și sângele celor ce trudeau pe el și-l iubeau cu patimă: O frescă a unei epoci, ce îgnește istoria și principiile unei dreptăți sociale, care a trebuit să se dospescă patru decenii pentru a se coace, spre hrana celor mulți și necajii.

„Patul lui Procust”, dosar de existențe, în cercăsurile cărului, Camil Petrescu își înfășoară întreaga ființă într-o atmosferă îmbietoare, unde simțurile aci asmuțite, aci potolite prin reflecțiuni asupra vieții și „Studentul întârziat”, frământări haotice, a unui tineret, care este așa de bine redat de regretatul Gih. Mihăescu, cu atmosfera și turburarea sa caracteristică, îngăduind sufletelor să cuprindă mai pe larg și mai

adânc viața în planul unei măreții și a unei fatalități, care dărâmă barierele tragicului și atinge domeniul poeziei, prezintă câteva aspecte a vieții noastre urbane, așa de rar cedate.

Dacă cel mai mulți scriitorii ai noștri și-au luat eroii din pătura jărănească, nu putem să uităm pe unul care face excepție, trecând din lumea celor ce împing în coarnele plugului, într-o lume neverosimilă și care totuși a existat atât de aproape de noi. În „Flăcări”, Radu Tudoran descrie întreaga viață a schelelor de petrol cu oameni și întâmplări de necrezut, dar care există, ca într-o ciudată junglă. Radu Tudoran crează un roman social care scoate la iveală toată strădanția unei pături muncitoare, ce ocupă un prim loc în viața de muncă a statului nostru.

Mulți sunt condecrii întru acest gen al literaturii, în care cugetul se frământă, sufletele se încătușează, unde condamnă și țerți o lume imaginară și în care trăiești ca asistent numai câteva ore, dar unul nu-l putem uita, Mihail Sadoveanu, creator de necontestat în literatura noastră, o mare glorie a literelor românești, bloc masiv de bun național, figură autohtonă a literaturii române, care când te culcă în codrii Moldovei, te și simți împresurat de marile tăceri ale trecutului, unde viața patriarhală se păstrează într-o sălbatecă și măreață poezie, cu rara sa bogăție sufletească, ce se revărsă amplu și fluid, în creațiile sale pline de un lirism învâluitor și adaug omenesc, nepușabil izvor de ape mari revărsate, dar calme, e o pildă de rară activitate literară, pe care o vom reliefa în numărul viitor al acestei reviste.

IOAN N. ALECU
Inspector Școlar

SEARA DE APRIL

Domniță! e seară de April
Și 'n livadă,
Tiptil,
Intră vântul să vadă
Cum florile și spală vesmântul
In rouă —
Și aur de lună.
Cum plouă
Petale de brumă
In verdele verii.
Cum cântă
Viorile serii
'n pădurea de plopi, ce-și frământă
Plăpânde de strune.
Cum doinele
Incearcă s'adune
Ciobanii și oile
'n stâne.
Cum apele 'n frunduri descântă
Durerile —
Și oamenii 'n somn împrumută
Poverile.
Cum toată în clopotniți de ceară
Și cere molcomului,
Să cheme la ruga de seară
Toți îngerii Domnului.

Domniță! e ceasul când cerul
Iși culcă pe stele
Misterul,—
Când doru 'ngenuche 'n vâlcele
Și urcă pripoare.
S'afundă 'n pădure.
E seara, în care
Ar vrea să te fure.
E sete
De tine
Și-ar vrea să se 'mbete
Cu mine,
Cu tine,
Să strângă
Durerile 'n poală
Să plângă,
Când flăcări de smoală
Le-or arde . . .

Domniță!
Pe tâmpile încearcă ninsoare.
Mi-e gândul troiță
Ce-așteaptă 'n cărare
Să vii,
Călător, fără nume. . . .

V. G.

Realizări în spiritul

metodei globale

Pedagogia, sprijinându-se pe noile rezultate la care a ajuns psihologia infantilă—structuralistă, și-a format, în ultimile două decenii, un nou sistem de educație integrală, iar din punct de vedere didactic a ajuns să-și formuleze și o nouă metodă—denumită de Dr. O. Decroly „metoda globală“.

Așa cum se poate vedea din cuprinsul lucrărilor, care tratează problema metodei globale, realizările în acest domeniu au verificat și au stabilit valoarea practică psiho-pedagogică a acestei metode, care s'a încetățenit în practica pedagogică a multor țări și ca atare,—discuțiile nu și-ar mai avea loc, dacă dorim să ne ținem în pas cu vremea.

Dr. Decroly rămâne consacrat ca un fruntaș între pionerii educației noi și pe drumul trasat de dânsul și de urmașii săi, țara noastră îl are pe Marin Biciulescu, care s'a angajat să lăgească drumul înnoirilor în școala noastră — întocmind abecedarele și aritmetica pentru cl. I-a primară—în spiritul metodei globale—însoțindu-le de două lucrări explicative; „Metoda globală“ — în grădina de copii și în școala primară—și „Aplicări noi pedagogice în cl. I-a primară“.

Iată deci că putem vorbi practic despre un climat prielnic al tendințelor de înnoire în școala românească, mai cu seamă că și conducerea Ministerului Educației Naționale a preluat asupra sa sarcina de a realiza înnoirea dorită, încurajând orice fel de încercare în acest domeniu și cerând chiar ca la examenele de definitivat și gr. II—învățătorii să fie chestionați asupra motivărilor de ordin psiho-pedagogic a acestei metode.

Ba a dispus să se înființeze și centre de experimentare, care sunt supravegheate și îndrumate de organe speciale de control.

După aceste sumare considerațiuni, revenind la subiect, țin să afirm că cea mai de seamă realizare practică, la noi, în spiritul metodei globale, este alcătuirea abecedarului

de p. I, de p. II și a aritmeticei—la cl. I-a primară, a D-nei și D-lui Marin Biciulescu.

A vorbi mai pe larg, despre aceste realizări, într'un articol de revistă, e greu, însă, până la tratarea problemei din punct de vedere metodologic, voi arăta principiile pe care se sprijină întocmirea acestor manuale.

Copilul nu este un om în miniatură, având aceleiaș posibilități de gândire și de raționare ca adultul, ci, este o realitate care își are viața lui specifică și trăește într'o lume care este a lui și pe care un educator e dator s'o cunoască și s'o înțeleagă, s'o iubească și s'o trăească alături de copil, la fel cu el, căci educatorul a fost cândva copil și deci se poate transpune în rolurile copilului, pe când copilul care n'a fost încă adult nu va putea trăi rolul adultului decât poate în vis.

Urmărind procesul de cunoaștere, psihologii au constatat că copilul nu percepe niciodată elemente izolate, deci percepțiile la copil sunt globale.

Dr. Decroly și colaboratoarea sa—D-ra Degand—au constatat că elevii lor asimilează mai ușor frazele decât cuvintele, cuvintele mai ușor decât silabele și silabele mai ușor decât literele, pentru că spiritul infantil merge dela ansamblul elementelor la elemente și numai apoi dela elemente la ansamblu.

Mersul normal în educație caută în a forma inteligența prin repetate observări și experiențe și mai târziu căpătarea de cunoștințe la început globale și apoi tot mai clare și mai precise.

Toată educația se face prin activitatea totală a copilului, în mediul în care trăiește, care se cere să fie natural.

Activitatea copilului este spontană și pornită din interese imediate, legate de nevoile lui de viață: să se hrănească, să se apere de dușmani, de intemperii și să fie activ, să lucreze împreună cu semenii săi.

Deaceea Dr. Decroly este împotriva programelor încărcate de cunoștințe și în locul lor pune centrele de interes, din care copilul va lua atât cât poate, cât interesele îl ajută, și care constituie un cadru de activități—care se vor executa potrivit unui plan, ce nu are nimic obligatoriu în subiectele ce vor fi lucrate, cu observațiile și cu experiențele ce se vor face, sau cu exercițiile de limbă, citire, scriere, compunere, desen, calcul, etc...

În cadrul acestui plan, fiecare copil va desfășura o activitate diferită, stimulată de interesele sale spontane, trezite de mediu.

Prin această metodă, educația se realizează integral, atât sub aspectul dezvoltării facultăților și aptitudinilor sufletești cât și sub aspectul formării deprinderilor, însușiri care încadrează mai bine pe copil în rosturile vieții sociale, iar școala în care se aplică noua metodă devine o comunitate, un mediu social, unde, în adevăr, pregătirea se face pentru viață, prin viață.

Toată activitatea școlară trebuie să fie deci produsul unei munci solidare și activitatea individuală a fiecărui elev să se înglobeze într-o realizare colectivă.

Globulismul—aplicat ca metodă pentru formarea inteligenței copilului—constituie o posibilitate psihologică infantilă, ce se poate astfel utiliza în scopuri educative.

În privința cititului, metoda globală leagă această activitate de viață afectivă a copilului, așa cum este legată și vorbirea, pentru că stările afective trezesc interes pentru lectură, lectura fiind considerată ca un mijloc de a comunica idei. Lectura în gând (cu ochii) pe care se pune alăta preț este adevărata lectură, căci făcând apel la funcțiunile vizuale, ajută pe copil să câștige dela început deprinderi bune de citit.

În privința calculului, Decroly arată că socotitul nu constituie o activitate de sine ci, ea trebuie asociată activității globale a copilului și în special activităților practice ale vieții copilului, cerându-i să privească, să compare, să identifice, să diferențieze și să analizeze, pentru ca să ajungă la noțiunea de număr.

Procesul învățării, care începe pentru om dela vârsta de 7 ani, se realizează dato-

rită contribuției mai multor factori de natură ereditară și funcțiunilor mintale.

Cercetătorii în domeniul psihologiei infantile au ajuns până acum să afirme în această privință, că la baza procesului învățării este memoria, asociația de idei și mai presus de toate inteligența—socotită ca factor general, pe care se sprijină învățarea, citându-se astfel experiențele lui Watson, Pavlov, și Koehler, după care, în concluzie învățarea—ajutată de limbaj—imitație și sugestie este o aptitudine generală specifică omului, în care intră inteligența, asociația de idei, stări afective și de interese și memoria, care, prin repetiție, păstrează numai ceea ce rămâne pe linia tendințelor și intereselor copilului.

Metoda globală, privită ca o nouă metodă de educație și de predare a învățământului, ținând seama de toate aceste considerațiuni și, ca atare, ea corespunde faptelor și relațiilor de natură psihologică ca și formelor de cunoaștere exterioară, care sunt totale.

Acestea fiind principiile de bază ale metodei globale, autorii manualelor citate mai sus, au realizat noile abecedare respectând în totul principiile de mai sus și au căutat, pe cât a fost posibil, ca fondul materialului didactic al acestor manuale să fie adoptat realităților dela noi, trecând peste diferențele ce apar dela regiune la regiune, pentru ca astfel manualele să poată fi folosite cu succes pe o scară cât mai întinsă, în toată țara.

Înfățișarea grafică a manualelor este simplă, desenele fără culori, însă scenele ce reprezintă constituie o explicație grafică a conținutului textelor într-o măsură, care îngăduie copilului să descifreze mai ușor fondul ideilor, din text și reprezintă pe copii în toate acțiunile ce se petrec în mediul dela școală, de acasă și din societate.

Cele patru părți ale abecedarului de p. I, redau exercițiile predătitoare, cu care începe abecedarul, și cuprind exerciții pentru dezvoltarea simțurilor—văz, auz, pipăit, exerciții de atenție, de judecată, asociații de idei, de observare, de vorbire, deprinderi manuale și artistice, și exerciții de scriere și de lectură globală.

Desfășurarea acestor exerciții are loc la începutul școlariității—timp de o lună de zile,

În stadiul al II-lea—al abecedarului de p. I, se trece la scris—cititul global, cu care începe aplicarea metodei globale la cele 34 lecțiuni, în cursul cărora copiii învață să scrie și să citească un număr de 80—100 de cuvinte, care, combinate unele cu altele, pot forma o serie de propozițiuni cu ajutorul cărora copilul depinde tehnica scris—cititului, cerându-i-se copilului să asocieze dintr’o singură privire ideea la obiectul indicat, adică văzând cuvântul să exprime actul sau să remarce obiectul de care e vorba și apoi să scrie cuvântul din memorie, dintr’o singură trăsătură.

Conținutul acestor lecții ca și al celor din abecedarul de p. II sau din aritmetică se sprijină pe centrele de interes ale copilului—dela oraș și dela țară—așa fel încât elevul este îndrumat să observe, să gândească, să citească, și să calculeze în cadrul activității sale zilnice, întrebunfând vocabularul său curent, mereu în sporire.

Literele mari, legate de predarea numelor proprii, constituie materialul de predat în stadiul al III-lea al abecedarului de p. I, cu care se termină propriu zis predarea acestui abecedar.

La sfârșit, autorii au pus la îndemână colegilor, o anexă de cuvinte și propozițiuni pentru a fi decupate și folosite în cadrul exercițiilor de recunoaștere și identificare a cuvintelor.

Predat după regulile indicate în broșurile explicative, acest abecedar poate fi terminat în mod normal, prima la începutul lunii Februarie, după care începe predarea abecedarului de p. II.

Abecedarul de p. II reprezintă ultima fază a aplicării metodei globale la predarea scris—cititului, în care timp copii sunt conduși să scrie și să citească orice cuvânt întâlnit în text sau auzit, precum și orice gândire ce poate fi exprimată cu ajutorul vocabularului copilăresc.

Acest abecedar este un studiu al limbii vorbită și scrisă în vederea cunoașterii și folosirii ei, în mod corect și curent și cuprinde două serii de lecțiuni:

a) O serie de 30 de lecțiuni—dela pag. 3—32, alcătuite din mici texte de citit, cu conținut interesant din viața copiilor, pe baza

vocabularului achiziționat, supuse unor anumite exerciții de: observare, cercetare, analiză și clasare, potrivite posibilităților mintale ale copiilor de 7 ani, cu scopul de a începe distingerea vocalelor apoi a silabelor cu ajutorul cărora copilul va reuși să citească și să scrie orice cuvânt nou, orice expresie nouă, fără a literiza cuvintele cum e obișnuit să facă după metoda cuvintelor normale.

b) A doua serie de lecțiuni, dela pag. 33—60, sunt bucăți de citit, întocmite tot pe baza centrelor de interes, cu ajutorul cărora, după o serie de exerciții de limbă și de scriere, indicate în partea de jos a textului, elevii trebuie să ajungă a citi curgător, a vorbi și a scrie corect.

Din cele arătate până aici—cuprinsul acestor manuale îndeamnă pe copil la o serie variată de exerciții, care de care mai interesante, cu ajutorul cărora, pe nesimțite, copilul își dezvoltă simțurile și funcțiunile, își sporște vocabularul, deprinde tehnica scrisului și a cititului, capătă deprinderi de purtare în viața de școală, de familie și de societate, căreia i se încadrează prin munca sa personală și constructivă—devenind mereu un om nou.

Nu mai este constrâns să stea atent în bancă, să asculte, să memorizeze și să învețe regulile de purtare, după poveștele date de învățător deagata.

Citirea cu voce tare nu e firească pentru că, puține ocazii va avea copilul în viață ca să citească tare și apoi citirea cu voce tare este defavorabilă puterii de asimilare a conținutului și a înțelegerii sensului lecției.

Așa cum am văzut mai sus, în expunerea de principii, metoda globală recomandă lectura în gând sau „cititul cu ochii” care ușurează procesul de gândire și de înțelegere a fondului de idei din textul dat.

Lecțiile de citire, după metoda globală, nu urmăresc scoaterea unei reguli morale, ci dezvoltarea tuturor funcțiunilor mintale prin exercițiile arătate, prin lecturi, prin acțiuni și dramatizare, prin exerciții de limbă și vorbire și prin realizări practice, concrete — compunere, desen, modelaj, cânt, joc, etc.

În locul povestirii și citirii model, care după metoda cuvintelor normale se făcea de către propunător, aproape la fiecare lecție,

școala pregătirii pentru viață prin viață, adică prin muncă personală, prin efort, îl pune pe copil să descifreze singur lecția, să sesizeze conținutul, să lucreze liber, învățătorul supraveghindu-l și ajutându-l numai acolo unde se simte nevoia.

Numărătul, învățarea cifrelor și mânuirea lor în vederea celor patru operațiuni și a rezolvării problemelor cu care se ocupă aritmetica, nu trebuie să rămână încadrate în planul de lucru folosit până acum, căci copilul, la vârsta când vine la școală, nu are dezvoltate funcțiunile mintale care să-i îngăduie să facă judecăți abstracte cu cifre și date, pe care nu le înțelege, ca unul ce este incapabil de logică strânsă și rigidă, de introspecție și retrospecție imediată, ca omul matur.

Rezultatul acestor operațiuni conduce pe copil la o intelectualizare și la o mecanizare seacă a noțiunilor aritmetice, care fixându-se la periferia creierului, dispar, se uită după scurt timp, pentru că acest bagaj de cunoștințe nu-i decât fructul unor acțiuni sufletești reduse și unilaterale.

Străbătând materia nouilor manuale de aritmetică, elevii de cl. I-a își vor însuși cunoștințele pe calea cea mai firească a psihologiei lor.

Exercițiile de numărare bazate pe percepțiile globale și asociate cu exercițiile de vorbire, în cadru unui mediu educativ natural, favorizat de exercițiile pregătitoare, conduc un copil la înțelegerea cifrelor și a noțiunii de număr, prin creierea unor mecanisme în sub-

conștientul copilului, pe care se vor baza operațiunile aritmetice ulterioare.

Exercițiile de calcul global, intuițiile globale despre număr, numărări concrete, observări și aprecieri asupra cantităților globale, desen, jocuri, rezolvarea problemelor în imagini, predarea măsurilor naturale înaintea celor convenționale, mecanizarea calculului, pun la contribuție judecata, memoria și toate celelalte funcțiuni mintale ale copilului și-l determină la activități în cadrul cărora interesul și plăcerea îl stimulează și-l ridică tot mai mult spre înțelegerea abstractă a numerelor.

Iată, deci, o serie de preocupări noi educative, care întăresc valoarea metodei ca una ce se sprijină cu adevărat pe ideile noi de educație născute din adâncirea problemelor de psihologie infantilă. Ideile acestea noi se aplică cu succes în Școala Decrolyană, unde elevul știe să asculte dar să și întrebe, să ceară lămuriri și unde educatorul supraveghează și îndrumază pe copil—cu multă dragoste, cu iubire și cu bunătate, cu răbdare și cu perseverență, știind că în felul acesta zidește temelii noi a unei vieți sociale noi, în care disciplina, bazată pe convingere și respectarea libertății copilului este legal delata care omul nou de mâine nu se va abate.

În alt număr de revistă, nădăjduim să aducem în discuție procedeele practice de aplicare a metodei globale la cl. I-a și în continuare apoi și la celelalte clase,—când vom da și câteva planuri de lucru pentru predarea lecțiilor.

CONSTANTIN URSU

RESEMĂNĂRI

M'am chinuit,
Și-am omorât în mine icoana ta dorită
pe crucea sufletului răstignită

M'am chinuit.
Am aruncat la lună și la stele
valuri inspumate de durere —
și am dorit

tu să nu știi nimic
din frământarea gândurilor mele.

Durere,
doar eu să am,
c'am fost sortit
să urc în viață părăsit
cărările grele.

Un zodiac nebun
cădelnițează cu furtuni
și-aruncă în genuni
noian de gânduri :

„Pietriși pe părăsite prunduri”.

Am înjurat
și-am blestemat
destinul — câine rău —
ce m'a mușcat și mi-a sorbit iluzii
ca un smeu.

Ghirlanda norilor în asfințit,
cu 'n soare sdrențuit,
arată drumul, către culmea,
unde totul s'a sfârșit.

Dar resemnat
Imi duc povara crucii de mormânt,
ce urmărește ca un gând
în creier pironit.

M'am chinuit
și liniștit — prin irizări —
aștept un trist sfârșit.

N. Buzdugan—Bolintin.

COORDONATE ALE ACTIVITĂȚII CREATOARE:**(CURAJUL, FRICA ȘI IUBIREA)**

Analiza acestor elemente psihologice, distincte în aparență, e relativ ușor de înfăptuit, dar a le coordona perfect—(fie în teorie, fie mai ales în activitatea atât de complexă a vieții sufletești) și a le dirija astfel înmânuchiate, către un scop educativ unitar, este un fapt mai greu de realizat. Este o operă de stăruință și de răbdare,—unul din punctele esențiale, ce-și propune să le îndeplinească o educație activă.

Dar ceea ce ne apare încă și mai dificil decât acestea, e înțelegerea ariilor care urmează să trateze despre cele de mai sus,—subiect deosebit de interesant, însă ușor de confundat cu unele valori comune. Cu toate acestea, chiar dela început, se poate afirma, fără exagerare, că avem de a face cu acele „forțe interioare utile”, pentru cunoașterea și dezvoltarea cărora ar fi necesar să se întreprindă o adevărată... propagandă!

Și în adevăr, cine—va medita cât de puțin și va analiza obiectiv, acțiunea celor trei sentimente,—curajul, frica și iubirea,—le va descoperi prezența și activitatea în toate actele sufletești individuale și în toate manifestările colective ale vieții omenești. În toate va vedea reflectându-se puternic, aceste sentimente.

Dar fiecare chiar, fără a medita îndelung, va simți în el însuși și în fluviul vieții din jurul său, marile curente de simțire ce mână omenirea înainte... pe unii spre fărâmi înflorite, spre progres,—pe cei care s’au lăsat conduși de undele curajului și ale iubirii de oameni; iar pe alții spre fundul înlunecos al apelor, unde i-a împlins vârtejul fricii.

Deși în cea mai mare parte, presupunem că s’a format convingerea despre importanța excepțională a acestor sentimente și cu toate că noțiunile psihologice sunt cunoscute suficient, de către educatori, se observă totuși, o nemotivată rezervă în opera de popularizare și de cultivare—prin educație,—a acestora... Ceva mai mult,—e de remarcat și aceasta nu fără tristețe și profundă nedumerire, că, în general, educația morală și socială nu se bucură de toată atențiunea din partea „celor chemați”, a factorilor de educație cunoscuți.

Și ca întotdeauna,—fie pentru a contribui la o mai fericită adaptare a poporului la noul condiționat de viață politică și economică, fie spre a-i deschide drumuri noi spre cultură și civilizație, educația morală și socială trebuie să devină neapărat, activă în sensul cel nou indicat de curentul evolutiv al vieții colective!

Iar pentru reactivarea educației, nimic trainic nu se va zidi, fără brațul curajului, fără cimentul iubirii și fără disciplina muncii, disciplină din convingere pe respectul față de ordinele primite și stîmna față de superiori!

Acestea trebuie însă, simțite și trăite intens, de către educatori în primul rând, pentru că numai astfel va fi de unde să radieze undele binefăcătoare ale simțirilor noi și energicilor ce vrem să imprimăm în ritmul și noua structură a vieții sociale...

Ceea ce ne poate forma definitiv convingerea asupra importanței acestor sentimente, precum și a atenției de care a început să se bucure opera educativă sunt rânduile oficiale întreprinse chiar de către Onor. Ministerul Educ. Naționale, care a întocmit „Fișa Școlară” (bio—psih—pedagogico—socială și „Caetul de observații și aprecieri”, pentru toate școlile primare. Și se poate vedea în „Fișă”, la rubrica „Aspect psihologic”, cum se cere a se arăta... dacă școlarul e *combativ (curajos)*, sau *fricos*; iar mai departe, dacă e *emotiv (sentimental)*, adică dacă iubește, sau urăște pe cineva, etc. Iar în „Caetul de obs. și aprecieri”, la capitolul „Purtarea”, sunt trei rubrici mari cu: *Combativitatea*, *impulsivitatea* și *emotivitatea*, corespunzătoare cu rubricile din „Fișă”.

Faptul acesta constituie, desigur, argumentul decisiv care va fi în stare să determine pe toți educatorii a ieși din rezervă și a trece la acțiune cu toate forțele și mijloacele educative, de care se dispune, pentru reactivarea educației, prin cultivarea acestor sentimente generatoare de acte utile ori diferite realizări estetice și sociale.

— Cum se nasc sentimentele și unde își au ele originea lor?

„Ele s’au dezvoltat din emoții în decursul unei lungi perioade de evoluție. Astfel sentimentul de respect și stimă bunăoară, s’a născut din emoția de frică, pe care acel înzestrat slab fiziceste a simțit-o în fața celui tare și necruțat”.

Fiecare sentiment poate fi derivat dintr’o emoție. Dar fiecare sentiment, deși derivat dintr’o emoție simplă, s’a complicat în lunga evoluție a dezvoltării sufletești a umanității, primind o mulțime de influențe.

Societatea, mai ales, exercită cele mai tari influențe asupra genezii și manifestării sentimentelor, ceea ce contribuie și la transformarea lor.

Individul, trăind în societate, se supune constrângerii sociale, respectând codul expresiilor afective, stabilite de viața colectivă.

Fiind vorba despre emoții, trebuie să relevăm cele două caractere ale acestora, care fac posibilă educația funcțiilor emotive și deci a sentimentelor. Caracterele emoției:

I.—„Polarizarea, care e fenomenul cunoscut al oscilației tuturor emoțiilor între două puncte principale: „plăcere și durere” (Wundt).

II.—Exclusivitatea. (O emoție puternică tinde să înlăture pe celelalte din suflet. Ea trebuie să fie puternică, fiindcă numai așa va reuși să acapareze tot câmpul conștiinței).

Emoțiile primare sunt: mânia, frica, spaime, mila, bucuria, ulmirea, tristețea, etc. Sentimentele au ca origină o emoție primară, dar împrejurul acestei emoții s'au cristalizat alte emoții, alte experiențe sufletești colective.—Sentimentele superioare ca: demnitatea, patriotismul, sentimentul religios, curajul, iubirea, onoarea sunt foarte complexe față de emoțiile dela care au pornit.

Toate sentimentele, (afară de cele fizice—individuale), se nasc din raporturile,—bune sau rele—ce există între eu și non eu.

— În lupta pentru existență, niciun alt sentiment nu se manifestă mai frecvent decât *curajul*, fie printr'o impetuoasă afirmare, fie printr'o ezitare gradată în fața primejdiilor, care ezitare poate merge până la frică. (Atât de des este solicitat curajul, în diferitele împrejurări ale vieții,—pentru rezolvarea infinitelor probleme, mai ușoare, sau mai grele, ce se întâlnesc în câmpul luptei pentru existență, încât nu rare sunt cazurile când acest prețios sentiment trebuie simulat acolo unde nu există)... Formele asemănătoare, sau variantele curajului sunt: 1) răbdarea, 2) stăpânirea de sine și 3) încrederea în sine și în cel din jur, precum și încrederea în viitor, sentiment care e tot una cu optimismul.

— În opoziție față de curaj, este *frica*: „sentiment neplăcut care se produce în noi, din reprezentarea unei cauze aducătoare de rău sau de primejdie și care reprezintă o foarte puternică simțită și amenințătoare”. Reprezentarea unui rău viitor, naște în suflet sentimentul de *teamă*. Aceasta are câteva variante deosebit de interesante și anume:

— Din teama de necunoscut s'a născut = sentiment religios.

— Din teama de legi și efectelor s'a născut = disciplina socială.

— Din teama de ziua de mâine s'a născut = prevederea.

În legătură cu acestea, un învățat a rezumat astfel filosofia vieții: „Omul trebuie să munclască, să speră și să se teamă puțin de ziua de mâine”!

După I. Nisipeanu—„frica e o simțire pornită din instinctul de conservare a vieții dar care, în loc de a lua forma ofensivă ca mânia, ia forma defensivă și provoacă numai mișcări de apărare, de sustragere sau fugă din fața persoanei ce atacă, sau a primejdiei ce a amenință”.

În forma ei cea mai puternică, frica devine groază.

— Contrar fricii, (sentiment neplăcut), este *iubirea*, care este un sentiment plăcut, (sau de plăcere), însoțit de cunoștința cauzei care a produs o „iubirea se arată prin pornirea de a pășira ceea ce ne produce plăcere, de a pune în siguranță obiectul sau persoana care ni le pricinuește, de a ni le însuși”.

O formă mai înaltă a acestui sentiment de atracție este simpatia. Dar aceasta nu trebuie confundată cu iubirea de sex, deoarece pe când simpatia este un afect altruist, iubirea de sex este un efect egoist. Amorul sexual este cu desăvârșire egoist și

firanic, dar simpatia reprezintă o afecțiune sinceră și desinteresată, care ne face să dorim,—fără gând de satisfacție egoistă,—binele și mulțumirea aproapelui nostru.

— Cum învață copilul a iubi?

J. M. Goyan răspunde astfel: „Copilul e firește, egoist: totul pentru sine, cât mai puțin pentru alții. Numai primind necontent, copilul ajunge să deie și el: iubirea, o lărgire a personalității sale. Deaceia se poate spune că iubirea este mai întâi recunoștință; este simțământul înțocării în fața binefacerii și ca demnitate, în fața grației”.

Tot prin dăruire și prin iubire desinteresată și sinceră se transmite iubirea între adulți, când aceștia tind să realizeze cât mai mult din cea mai înaltă învățătură a lui Iisus: „Iubește pe aproapele tău, ca pe tine însuși”! Din iubire se naște și credința și toate pornirile bune care formează moralitatea unui om.—Fără concursul acestor sentimente nici nu e posibilă educația morală și socială. După cum scrie și Jules Payot, „Puterea sentimentelor se manifestă printr'o mare bogăție de efecte”; iar ca încheiere la capitolul influențelor considerabile ce le exercită sentimentele asupra actelor de voință, spune: „Orăștine va constata atotputernicia stărilor afective ale voinței”.

Cunoscând toate acestea, rezultă că trebuie să ne îndreptăm toată atenția asupra desvoltării la copii și (în limitele posibile) la tinerii și adulții, a sentimentelor de curaj și iubire, căutând în același timp să combată frica prin toate mijloacele educative, ce ne pot fi de folos; căci iată ce se spunea (cu drept cuvânt), într'un articol de ziar: „Învățătorii să asculte de îndrumările date, să părăsească năravurile scolastice de ieri, să înțeleagă pe elevii mai omenești, să nu reducă totul la o cantitate oarecare de noțiuni abstracte. Căci dincolo de îmbăcseala asta didactică, dincolo de mormanul de noțiuni indigeste, curge triumfător, scripind în soare, fluviul vieții,—al vieții în care, fiecare copil are dreptul să fie fericit și fiecare om trebuie să fie sănătos, sentin, optimist și fără frică de înfrângeri nălucite”.

Ei dela sine înțeles că, dacă în primul rând învățătorii sunt aceia cari—prin însăși misiunea lor de educatori ai poporului,—sunt datori să vegheze și să cultive fără încetare, sentimentele cele mai bune în sufletul copiilor și tineretului, apoi nu e mai puțin adevărat că și celoralte instituții de educație,—familia, biserica, armata și societatea, le revine—pe lângă celelalte și nobila misiune de a contribui efectiv la educația poporului, alături de învățători și profesori. Ca încheiere, pare la locul ei, reflexia la care ne poate duce adeseori împrejurările vieții... Curajul și iubirea,—lopeștile care mână barca destinului nostru pe marea vieții, înainte; iar frica,—vântul capricios, care ne bate în față, amenințându-ne barca necontent și purtându-o pe valuri, ca pe o jucărie!...

De aci, rezultă pentru toți, acest adevăr sugestiv, de cea mai acută valabilitate,—supremul îndemn al ceasului de față:

Să apucăm cu nădejde lopeștile și să vâslim vroioși înainte, întorcând în favoarea noastră, vântul fricii, printr'o dirijare iscusită a pânzelor și îndreptându-ne cu încredere spre țărnuț idealului dorit,—spre pacea întemeiată pe curajul, (entuziasmul) muncii creatoare și pe iubirea curată între oameni!..

Inv. GH. H. DANCIU
Măgura

Mai multă umanitate

N. CONSTANTIN—Fieni

Nu voi încerca să fac nici o speculație filozofică pe sistemul de gândire al humaniștilor—ci, dela început, trebuie să spun că am luat termenul—în sensul unei mai largi înțelegeri a cuvântului „omenie”—cuvânt așa de întrebunțat în limbajul nostru—dar de a cărui înțelegere am început să ne îndăpărtăm—mai ales acum când privațiunile blestemului naturii ar trebui să ne lumineze, mai mult ca ori când, pentru înțelegerea lui și pentru o trăire mai puternică în sensul propriu al omeniei.

Pentru aceasta trebuie să punem aripi spiritului nostru, a ne putea ridica până la înălțimea moralei mesionice că, numai așa, vom putea vedea cu ușurință realitățile crude ale trăirii noastre pe pământ.

Numai așa vom putea vedea în ce grad s'a reactualizat acel „Homo hominis lupus” al lui Aug. Comte.

Privind în jurul nostru, vom vedea mâini întinse, copii al nimănui, copiii străzii — mai mult gol decât îmbrăcați, veșnic flămânzi — femei ce aleargă înnebunite de gândul că acasă sunt așteptate de copiii care cer hrana lor — fruntea încrețită a muncitorului cinstit, care obidit de greul muncii—aplecat, într'o încordare—peste puterile lui—asupra strungului, bancului, sau robotind în mine și care nu poate să înfrunte, cu munca lui, rapacitatea doritorilor de câți mai mulți arginți, funcționarul cu coatele roase de birou sau catedră, veșnic îngândurat și amenințat de ziua de mâine și multe, multe necazuri.

Pe altă parte—oameni, care sunt gata să-și iază din piele—bine hrăniți—gata ori când a jefui pe nimic buzunarul sleit al celor mulți și săraci—oameni ce nu au nici o simțire—lipsiți de inimă și înțelegere—acumulează—acumulează și ca lupii flămânzi—sunt gata a se arunca asupra pradelor.

A se vorbi despre înțelegerea ce o arată unei mâni întinse—unei rugăminți de ajutorare unei înțelegeri a muncitorului sleit de puteri și a funcționarului tuberculizat—este tot una cu a vorbi despre simțirea unei pitre de granit.

Fac, sau au făcut, când va ceva, cu care să se aprorie de acea înțelegere superioară și moralităților creștine?

Și ori ce om de bun simț va răspunde cu un categoric nu.

Dar, dacă această lume a fost și încă persistă în a fi împărțită în 2 categorii sociale—de spoiași și profitori — legitim se pune întrebarea — de unde vine această groasă disproprie în repartizarea bunurilor, și mai mult—în felul de a gândi și simți oamenii — făcuți la fel de creiator.

Oare nu este aceasta tocmai din cauză că, oamenii prea și-au pus plumbul la spirit și nu mai pot să se ridice cu nimic deasupra pământului—acest lut ble-

temat din care suntem făcuți? Nu suntem cu toții creșcuți la aceleași procepte creștine—valabile ori când și pentru ori cine?

Dar tocmai lipsa de pătrundere și de trăire efectiv în aceste precepte—fac pe unii a deveni acaparatori, răi fără inimă.

Schopenhauer—acel gânditor temut de adversari, și crezut rău și ursuz—cătore sfârșitul vieții—face apologia înțelegerii — îndemânând la formarea unei inimi mai bune—fapt determinant în fericirea omului în societate.

Mai mult, dacă am trece în revistă întreaga preocupare humanistă a gânditorilor—începând cu antichitatea până în zilele noastre—am vedea că toți erau preocupăți de fericirea individului în societate.

Așa—începând cu poezii antice—Cicero dela care se învață cuvântul „humanitas”—Ovidiu și Petrarca, peste filozofia lui Terențiu—„contrast între viața vinovată și păcătoasă a omului cu splendoarea împărăției divine”, exprimate prin „Homo sum” —tocmai strigătul neputinciosului om, de a fi un Dumnezeu și vrea să fie celace este „om în toată puterea cuvântului” (humanii nihil a me alienum puto) cu această viață constituind o problemă. Mai departe humaniștii sec. XIV—XV cu reprezentantul cel mai de seamă Erasm.

Sec. XVII—când, amoralismul se destramă, pe măsura în care instituțiile: stat, societate, biserică se refac—din nou, ideea de om devine o problemă—fericirea sau rezolvarea ei fiind căutată într'o formă de compromis cu interesele colectivității. Astfel—omul devine iarăși punctul principal în jurul căruia se învârtesc preocupările gânditorilor—care vor să rezolve ideea de umanitate prin rațiune—punct de plecare al luminismului—care este o reluare a preocupărilor umaniste ale Renașterii.

Un optimism robust străbate întreaga perioadă a sec. XVII-a—la luminismului—excelând prin Leibniz (Dacă lumea aceasta este cea mai bună dintre toate, ea are în ea toate posibilitățile de perfectibilitate). Luminismul găsește că, fiecare treaptă de cultură, este o bună posibilitate pentru fericirea omului, deci, idealul humaniștilor luminști este cultura, contra căreia se ridică Rousseau care găsește că omul a suferit o decădere prin cultură și numai starea de primitivism prin „înapoi la natură” este perfectă și duce la fericirea omului, gândire ironizată de usturătorul Voltaire, care și el era umahist luminist.

Critica adusă de Rousseau este reluată în sec. XVIII de mișcarea humanistă „Sturm und Drang” așa zisa epocă a „geniilor”—care protestează violent contra primatului rațiunii—și cereau reînnoirea la sufletul uman și la forțele lui instinctive și subconștiente.

El cereau ca ori ce act omenesc să fie expresia întregului psiho-fizic uman, rațiunea fiind numai o forță coordonatoare—gândire susținută de Herder și Hamann.

Așa fiind—se constată că, ideea centrală—„problematicele vieții umane” era preocuparea tuturor gândurilor—diferind numai metoda, de a duce la fericirea vieții omului.—Rezumând aceste metode, ar fi în ordinea cronologică, arta și poezia în antichitate—trăirea în ideea de frumos în Renaștere, rațiunea mijloc al fericirii deci cultura în sec. XVII al umaniștilor luminiști—și fericirea prin coordonarea înclinațiilor psiho-fizice și a forțelor subconștiente, în sec. XVIII—reprezentat prin Herder și Humann

Dacă însă nu s'a ajuns la lichidarea amoralismului—înclinațiilor inferioare ale omului, atrocităților sufletului uman—dacă nu s'a format, nu un suflet standard, ci un suflet bun, o inimă bună—largă, înțelegătoare—este tocmai datorită faptului că totul a fost numai speculație filosofică, nefăcându-se nimic pentru practicizarea ideilor umaniste prin creiere unui caracter moral—bazat pe prelucrarea metodică a sentimentelor umane superioare—a sentimentelor altruiste

Astăzi, mai mult ca oricând, se pune problema creierii unui suflet bun—pentru fericirea tuturor indivizilor—unul caracter moral—unul om superior—care să se încadreze perfect—și ca trăire și concepție în ideea de muncă cinstită pentru binele și fericirea întregii colectivități.—Dacă nu reușim a pune în practică creierea omului social—nu compromis cu ideea de

colectivitate, ca în secolul umaniștilor luminiști, ci a omului de sudură perfectă cu colectivitatea, nu se face nimic, pentru fericirea omenirii.

Gânditorii, frământați pentru o societate mai bună, au căutat toate mijloacele, pentru atingerea acestui scop sublim.

Desigur, în drumul lor au stat toți acei care se cramponau de o situație privilegiată, toți înrâțiți, prin acumulare de bunuri, lovind în viață și fericirea aproapei.

Pentru îndreptarea acestora nu avem alt mijloc omenesc, deși ei nu sunt oameni, decât educația perseverentă; pentru a-l reda societății, folositori și înțelegători cu suferințele celor mulți.

Când am reușit a forma inimi bune—cu porțile larg deschise pentru a pătrunde înțelegerea—am făcut din ei oameni buni pentru colectivitate, puși în slujba colectivității.

Nu mai așa vom putea rupe lanțul de separație între cei mulți și obidiți și cei pușini și spoliatori și vom da omenirii fericirea după care tânjește de milenii.

Deci, prin muncă cinstită, rațiune coordonatoare a actelor umane și inimă bună—la fericirea colectivității.

Astăzi strigătul care trebuie să astupe toate micile suflete omenesc, trebuie să fie: „Mai multă omenie”.

REFORMĂ SOCIALĂ

REFORMA SPIRITUALĂ

— urmare —

Corpul didactic și în special învățătorii sunt factorii determinanți, pentru înfăptuirea unei reforme spirituale integrale. Desigur, nu trebuiesc înlăturate nici celelalte mijloace ca presă, conferințe, teatru etc. care schițează directivele, fără a definitiva ceva în întregime, ci numai o posghiță, gata să se spargă la orice pietricică aruncată, căci reforma spirituală implică o cunoaștere a individualității, dacă nu în parte, cel puțin în grup, a aspirațiilor și puterii de înțelegere, încadrate de perseverență și demnitate, iar mai presus de o spiritualizare totală.

S'ar putea crede că printr'un apel sau printr'o constrângere se pot crea elementele necesare acestei opere. Sub aparență da. Dar ce folos? Societatea va avea atâta câștig, cât are cazangiul, ce vinde la kilogram, un vas de aramă costorii.

Dictaturile au încercat acest fel de reformă și rezultatele au fost dezaastroase, căci toți acei ce s'au alăturat, au făcut-o fie pentru un prestigiu trecător, fie pentru avantaje materiale, fie că firea lor e alcătuită să nu fie pătrunsă de nimic, încât, îndată ce zeul înșelat, s'a clătinat, ei au fost primii, care l-au părăsit, condamnat și alăturat altei ideologii diametral opuse, în cele mai dese cazuri. Pe lângă aceasta, dictatura nu caută reforma spirituală a tuturor indivizilor, ci se mulțumește cu exteriorizarea, pe care o face fiecare de teama constrângerii, fără ași da seama de impulsivitatea lăuntrică, căci jarul din cenușă, are mai mare putere de căldură și durată de cât cel dela suprafață. De aici și durata limitată în spațiu și timp a dictaturii. Pentru o reformă spirituală reală, elementele, prin care

se face, trebuiesc selecționate, avându-se în vedere trecutul lor, spiritalizate integral de ideile și concepțiunile emanate dintr'un complex de nevoi și aspirațiuni și sistematizate de minți clar văzătoare, pentru a putea fi redade folositoare mulțimii.

Desigur voi evidenția și un alt fapt de folos considerabil și anume sunt „elemente” care imediat se par încadrate în noua concepțiune, iar altele care se lasă mai greu convinse. Primele inspiră mai puțină încredere, iar râyna trebuie îndreptată, cu mai multă tărie, asupra acelor, cari zi de zi își însușesc ideile, după o prealabilă și matură chibzuință.

Câștigând aceste elemente ușor se poate trece în rândul mulțimii, unde este munca și unde trebuie pusă toată stăruința. Nici un element nu este mai nimerit decât învățătorul. În școală la tinerele flăstare, el are posibilitatea de a semna zi de zi ideile și a-i forma spiri-

tualicește, în mijlocul poporului căruia îi cunoaște concepțiile și aspirațiunile. El este parte integrantă din viața satului și călăuzitor. atunci când merită numele de învățător, în toate acțiunile consătenilor. Cu sfatul și exemplul, în mod chibzuit și fin, va face ca ideile să pătrundă ușor, să se cimenteze și să dobândească reforma spirituală în întregime.

Desigur, se vor întâlni și obstacole, greu de trecut, fiind de ordin sufletesc, dar prin perseverență, harul unei conștiințe față de el și de binele omenirii, va învinge și va crea omul spiritual, bază de durată în timp și spațiu oricărei reforme sociale, reformă ce nu va fi impusă, ci dorită și așteptată de fiecare, ce-și va da roadele. Reformă spirituală întâiu și apoi reformă socială.

ATILA MAZILU

INFORMAȚII

DELA COOPERATIVA „SOLIDARITATEA” încălzăminte repartizată de Uniunea Sindicatelor Învățătorilor București.

Cooperativa „Solidaritatea” a luat ființă legală și funcționează normal în localul Căminului Învățătorilor. Cooperativa dispune de un capital în sumă de lei 293.500.000, sumă ce reprezintă pentru fiecare învățător un capital de lei 250.000 pentru care se vor elibera chitanțele cuvenite.

În prezent aprovizionarea se face cu mare greutate din cauza lipsei de capital și a neputinței de aprovizionare la preț oficial.

Pentru a putea face din Cooperativa noastră o forță economică egală cu numărul membrilor deponenți, colegii care au posibilități sunt rugați să-și mărească capitalul, cu încrederea că vom face tot efortul ca să corespundem marilor cerințe ale colegilor.

Cooperativa

Se aduce la cunoștința tuturor colegilor ce au dat bani pentru încălzăminte următoarele:

1) Datorită faptului că acțiunile s'au depus cu foarte mare greutate și în măsură foarte mică, nu avem încă până azi suma necesară pentru obținerea întregii cantități de

2) Deasemenea, mari greutatea întâmpinate pentru obținerea întregii cantități repartizate pe țară face ca să se întârzie distribuția.

Colegii care nu mai pot aștepta, sunt rugați a cere restituirea sumelor depuse, ce se găsesc în permanență și la dispoziția colegilor, în Cassa Cooperativei.

POSTA REDACTIEI

D-lui coleg X. Revista Învățătorul este o revistă de cultură, nu de interese și nemulțumiri personale. Noi nu voim să ne luptăm cu preoții, ci împreună cu ei să ridicăm din punct de vedere cultural și moral cetățenii, acestui stat.

— Din lipsă de spațiu, articolele nepublicate vor apare în numărul viitor. Rugăm pe d-nii colaboratori să nu se supere, ci să ne dea tot sprijinul, căci tot ce este bun va apare.

Articolele nesemnate nu se publică în Revistă.

URGENT PENTRU TOȚI DIRECTORII DE ȘCOLI

Se dă mai jos un tablou de toți copiii din Moldova repartizați pe comuni precum și locuitorii la care se găsesc. D-ții directori vor ancheta și raporta până la 15. Iulie, următoarele. La cine se găsește copilul, cum îl cheamă, în ce stare se găsește, hrană, îmbrăcăminte, dacă a fost dat la școală, dacă este întrebuințat la munci.

Se atrage atenția d-ilor directori că nu se admite nici o întârziere în răspuns. Copiii rămân sub supravegherea dumneilor, până la data când vor pleca în Moldova.

C. A. R. S. DAMBOVIȚA**TABEL NOMINAL**

De copii dați în Județul Dâmbovița

Nr. crt.	Numele și Pronumele copilului	Numele celui care a luat copilul	Observații
1	Grottoru Radu	Mihăilescu Lazăr	Schela Mare
2	Marin Constantin	Clăbotașu Mihail	Gura Ocniței
3	Marin Roza	Băleanu Ilie	„ „
4	Popa Ionică	Procople Nichituc	„ „
5	Popa Ștefăniță	„ „	„ „
6	Topor Costică	Stan Florica	„ „
7	Topor Dumitracu	Ioan V. Stan	„ „
8	Topor Stoiana	Gogu Ionescu	„ „
9	Zorilă Calloplă	Bulală F. Tamara	„ „
10	Bușilă Sevasta	Gheorghe C-tin Sibianu	„ „
11	Cojocaru Chirilă	Stăncescu Ioan	„ „
12	Cojocaru Eugenia	Ionescu M. Ioan	„ „
13	Pandeli Valerica	Dr. Racina Dan	„ „
14	Pandeli Zamfira	Enescu Florica	„ „
15	Sârbu Mihalache	Vasile Dumbravă	„ „
16	Sârbu Tina	Popescu T. Vasile	„ „
17	Dolejan Vasile	Chiticaru Mihail	„ „
18	Dolejan Rada	Angelescu Nicolae	„ „
19	Gașu Ionică	Lascu Nicolae	Văcărești
20	Mohorea Fănică	Stan T. Gheorghe	Văcărești Băjești
21	Poalelungi Emil	Voicu Marin	Văcărești
22	Călmuc Tănase	Șerban Nicolae	„
23	Călmuc Niculina	„ „	„
24	Drimuș Dumitru	Bucur Lazăr	Băjești
25	Enache Ghiță	Voicu N. Zamfir	„
26	Gerija Năstase	Nicolae Ștefan	„
27	Surciță Iancu	Matel I. Ilie	Văcărești
28	Surciță Alexandru	Voicu C. Stan	„
29	Toader Nicolae	Stan T. Mihalache	„
30	Istrate Tudorița	„ „	„
31	Istrate Maranda	Georgescu Ioan	„
32	Lupu Marin	Florea D. Cosma	„
33	Lupu Constantin	Petre Dumitru	„
34	Lupu Ștefan	Bungher M. Ioan	„
35	Dumitru, Maria	Șerban Gheorghe	„
36	Erunțelată Antonel	Mihăilescu Virgil	„
37	Durnea Dumitru	Florea I. Constantin	Băjești
38	Durnea Gheorghe	Stan M. Bobea	„
39	Ducan Gheorghe	Voicu Ch. Maria	Văcărești
40	Ducan Nicolae	Negoiță Maria	„

Nr. crt.	Numele și Pronumele copilului	Numele celui care a luat copilul	Observații
41	Enache Sterian	Iancu Traian	Văcărești
42	Enache Aurel	„	„
43	Hrisotopol Virginia	Staica Nicolae	„
44	Başchi Nicolae	Mihăescu Traian	„
45	Găitan Ecaterina	Voicu Nicolae	„
46	Găitan Dumitru	Stancu Florea	„
47	Adămișă Tudora	State D. Ilie	„
48	Dăcan Lucreția	Ștefan Radu	„
49	Carp Gherghina	Căminul Răzescu	Brănești
50	Băkan Anela	„	„
51	Bălăuță Profira	„	„
52	Carp Ioana	„	„
53	Carp Stolica	„	„
54	Carp Gheorghe	„	„
55	Dima Niculina	„	„
56	Dima Maria	„	„
57	Dima Ilie	„	„
58	Ene Sofia	„	„
59	Grecu Tudora	„	„
60	Oprea Gherghina	„	„
61	Oprea Georgeta	„	„
62	Oprea Niculina	„	„
63	Oprea Tudorița	„	„
64	Oprea Paraschiva	„	„
65	Palade Solraie	„	„
66	Palade Domnica	„	„
67	Crăciun Fânica	„	„
68	Crăciun Ioana	„	„
69	Grecu Vasilica	„	„
70	Chiriță Cristache	Fabrica Ciment	Fieni
71	Antohei Niculina	„	„
72	Antohei Polixenia	„	„
73	Antohei Marioara	„	„
74	Antohei Gheorghe	„	„
75	Antohei Niță	„	„
76	Radu Ștefan	„	„
77	Radu Cocu	„	„
78	Bălea Dima	„	„
79	Bălea Emilia	„	„
80	Bălea Ștefan	„	„
81	Bălea Liana	„	„
82	Bălea Marioara	„	„
83	Muntenița Valentina	„	„
84	Muntenița Pavel	„	„
85	Muntenița Mieluța	„	„
86	Muntenița Maria	„	„
87	Muntenița Maria	„	„
88	Blănarul Gavrilă	Badea Radu	Cura-Șași
89	Chircuța Iónica	Ionescu Alexandrina	„
90	Lungu Iordache	Cristea R. Stan	„
91	Lungu Dumitru	„	„
92	Păcuraru Marin	Cristea L. Andrei	„
93	Sârbu Petrea	Marin S. Mihai	„
94	Staviri Severin	Vișan St. Ioan	„
95	Blănaru Andrei	Badea Radu	„

Nr. crt.	Numele și Pronumele copilului	Numele celui care a luat copilul	Observațiuni
96	Buralcu Dumitru	Pârvu Despa	Gura-Suții
97	Fillip Gheorghe	Șerban Ștanclu	„
98	Macovei Victor	„	„
99	Macovei Gheorghe	„	„
100	Păsat Marin	Clitreaș L. Gheorghe	„
101	Ștaclu Nicolae	Constantin Mihael	„
102	Ștrușu Maria	„	„
103	Ciocozan Dumitru	Vișan St. Ioan	„
104	Pintilie Ileana	Păun C. Gheorghe	„
105	Pintilie Andrei	„	„
106	Piroopi Vasile	Pârvu Marin	„
107	Chifan Petre	Sprescu Gheorghe	„
108	Gogoase Emilia	Badea Radu	„
109	Munteanu Georgeta	Chetatu Matei	„
110	Palaghia Ștefan	Tănase E. Iosif	„
111	Palaghia Vasile	„	„
112	Totalici Nicolae	Cpt. Sprescu Alex.	„
113	Ciocazu Minca †	Vișan St. Ioan	Moartă 18—IV—1947
114	Miron Vasile	Fabrica Cassasovici	Zărăfoala
115	Potolfa Niculina	„	„
116	Patolfa Anghelica	„	„
117	Doanse Ilie	„	„
118	Benea Vasile	„	„
119	Balmuș Manole	„	„
120	Balmuș Maria	„	„
121	Nedelcu Costică	„	„
122	Lecheanu Paul	„	„
123	Lecheanu Constanța	„	„
124	Diaconu Urania	„	„
125	Diaconu Zamfira	„	„
126	Hogaș Ioan	„	„
127	Mocănel Dumitrache	„	„
128	Mocănel Vasile	„	„
129	Oprea Petru	Colceru Grigore	Gura Foll
130	Pauleș Maria	Sușman	Gara Titu
131	Munteanu Marian	Pr. Dumitrescu C-țin	Lucleni
132	Chiricușă Violet	Iova Iosif	Gemenea
133	Crottoru Nicolae	Ioan D. Matei	Hăbent-Racovița
134	Zăinea Emil	Constantin Ioan	„
135	Chirică Maria	Georgescu Ioan	„
136	Vulcănescu Florica	Hujă Constantin	Ocnija
137	Vulcănescu Gh.	„	„
138	Sănduc Marțoara	Georgescu Alexandru	Mircea Vodă
139	Mocanu Gheorghe	Niță I. Constantin	Mănești
140	Mocanu Ioan	Băncă S. Ioan	„
141	Uzun Gheorghe	Plui. Maj. Marica Ioan	Isvoarele
142	Ivăneș Petre	Stan I. Ilie	Bolovan
143	Ivăneș Maria	„	„
144	Cloșnu Aspasia	Stan A. Radu	„
145	Crețu Maria Eug.	Stan Haralambie	Prin. C. A. R. S. Buc.
146	Răimanenco Ștefan	Butoi I. Ioan	Pictor. de Munte
147	Chiosea Anton	Boboc Ioan	„
148	Margine Gavrilă	Dragomir Ioan	Vârfuri
149	Ichim Andrei	Spirea Dumitru	Beșteleasa—Titu
150	Dolișean Rada	Angelescu Nicolae	Soc. I. R. D. P. Ochituri

Nr. crt.	Numele și Pronumele copilului	Numele celui care a luat copilul	Observațiuni
151	Rusu Tudorel	Pluț, Donici Dumitru	Aninoasa
152	Partase Costache	Popescu Polixenia	„
153	Lupu Constantin	Andreescu Stelian	Colanul
154	Lupu Dumitrache	„	„
155	Tarevnia Vasile	Iancu N. Vasile	Priseaca
156	Gagiu Gheorghija	Gradutescu Ioan	Cândești Vale
157	Ragea Vela	Pavelescu Elena	„
158	Ragea Ulița	„	„
159	Felea Gherghina	Preda Nicolae	Ungureni Râncaciov
160	Felea Ioana	Sirce Constantin	„
161	Meglea Dumitru	Șerbănescu Marin	„
162	Văcărtuc Mihai	Dumitrescu Petre	„ Mogoșești
163	Văcărtuc Emilia	Dimulescu Maria	„
164	Popa Ștefan	Georgescu Dinu	Tătăreni Priboiu
165	Gafion Ioana	Deftu Traian	Glodeni
166	Gafion Ioana	„	„
167	Ursu Maria	Bejan Iordache	Pierșinari
168	Ursu Parschița	Amuzescu Gheorghe	„
169	Maftei Gheorghe	Dan S. Marin	„
170	Maftei Spiru	Zamfiruțu Lazăr	„
171	Stănescu Dumitrașcu	Banu Nistor	Pietrari
172	Saveschi Ioan	Popescu Dumitru	Colacu
173	Saveschi Alecu	Voicu Gheorghe	„
174	Mocanu Pachița	Popescu Dumitru	„
175	Zaharia Ioan	Popescu Alexandru	„
176	Sârbu Vachița	Gropescu Dumitru	Valea Voevozilor
177	Lupu Ioana	Apostolescu Traian	„
178	Maftei Nicuța	Georgescu Damian	„
179	Munteanu Ghiță	Pluț, Milea Petre	„
180	Munteanu Sandu	„	„
181	Gheorghija Petre	Chiriță Olaru	Bilciurești
182	Păcuraru Nicolae	Alexandru Mircea	„
183	Ragea Ioan	Pr. Popescu Costioă	„
184	Oprea Traian	Alexandru T. Mihai	„
185	Ragea Vasile	Pr. Popescu C-tin	„
186	Cojocaru Vasile	Dinu Păun	„
187	Apetri Elena	Marinescu Elena	„
188	Ursu Maria	Marina Ioan	Răsvadu de Jos
189	Munteanu Tudorache	Vasilache Gh.	„
190	Manolache Costache	Smaranda Anton	„
191	Motea Sofia	„	„
192	Motea Călina	Stănescu Elena	„
193	Tănase Ioan	Smaranda Anton	„
194	Anghelujă Vasile	Dinulescu Constantin	„
195	Hogaș Iordache	Sora Gh. Ioan	„
196	Popa Costin	Canache Traian	„
197	Măghinci Frosa	Marinescu Nădejdea	Prin Spiț. Jud. T-viște
198	Chiricuța Constantin	Popescu Mircea	Pucloasa—Regală, 24
199	Călin Ilina	Dârstaru Titus	„ „ 22
200	Zagris Georgeta	Florescu Elena	„ „ 104
201	Stăte Eufrosina	Valeria Varlic	„ „ 176
202	Berdilă Constantin	Brânzoi Constantin	„ „ 102
203	Simioncă Mihai	Dron Alexandru	„ „ 86
204	Călin Macarie	Zamfir Dobre	Sperlejeni
205	Călin Sandu	Marin I. Ilie	„

Nr. crt.	Numele și Pronumele copilului	Numele celui care a luat copilul	Observațiuni
206	Miron Steriana	Preda St. Amuza	Speriejeni
207	Popa Aniste	Ilie N. Gheorghe	”
208	Popa Vasile	Stan Radu	”
209	Păun Ghiță	Stoica Nicolae	”
210	Mocanu Zamfirica	Marin N. Marin	”
211	Docan Anța	”	”
212	Prodan Maria	Dihăescu Stelian	Raf. Doicești
213	Bocăneclă Ioan	Fabrica Brănescu	Doicești
214	Dediu Cosilcă	”	”
215	Gheorghita Julteta	Costăchescu Alex.	Soc. Pietroșani
216	Mihalcea Alexandru	Fabrica Brănescu	Doicești
217	Bejan Vasile	”	”
218	Bejan Toader	”	”

NOUA TIPOGRAFIE NEGOESCU (S-sori) Tg.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

D-sale

D. inv. _____

Com. _____

Jud. Dâmbovița